

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 86 / II Legislatura / Setè període

Dijous, 12 de març de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 68

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a tres quarts d'onze del matí i nou minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les reivindicacions dels estudiants d'ensenyament mitjà (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 3935).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3936).*

Rèplica : *I. Sra. Vintró (PSUC) (p. 3938).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3939).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política Industrial de Crèdits i Avals a les Empreses Privades (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Riera (S) (p. 3940).*

Posició dels grups : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 3941), I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3942), I. Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3942) i I. Sr. Cardús (CiU) (p. 3943).*

Votació del primer punt : *rebutjat per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3944).*

Votació del segon punt : *rebutjat per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 3944).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Mineria a la Comarca del Berguedà (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Riera (S) (p. 3944).*

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 3945).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 3, de modificació i d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Cardús (CiU) (p. 3946).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Colomé (P) (p. 3947).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Riera (S) (p. 3947).*

L'I. Sr. Secretari Segon llegeix el text de la Moció (p. 3948).

Votació del primer punt : *aprobat per 82 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 3948).*

Votació del primer paràgraf del punt segon : *aprobat per 82 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions (p. 3949).*

Votació de la resta del punt segon : *rebutjat per 30 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 3949).*

Votació del punt tercer : *aprobat per unanimitat (p. 3949).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Actuació de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 3949).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que el G. p. del PSUC la dona per defensada (p. 3950).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 2, de modificació i de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Ariño (CiU) (p. 3951).*

Posició dels grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3951) i I. Sr. Colomé (P) (p. 3952).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 3953).*

Votació dels punts primer i segon : *aprobat per unanimitat (p. 3953).*

Votació dels punts tercer i quart : *rebutjats per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 3953).*

Preguntes (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús de fons públics per a sufragar campanyes que comporten promoció personal de candidats

Formulació : *I. Sr. Sala (S) (p. 3953).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3954).*

Repregunta : *I. Sr. Sala (S) (p. 3955).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3955).*

L'H. Sr. Armet (S) intervé per al·lusions (p. 3955).

L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances li respon (p. 3956).

El M. H. Sr. President del Parlament dona la benvinguda a l'Excm. Sr. Alexandre Jakovlev, membre suplent del buró polític i Secretari del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica i vocal de la Comissió d'Afers Exteriors del Soviet de les Nacionalitats (p. 3956).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre la intervenció del Departament en el conflicte de l'empresa Gráficas Guada, SA

Formulació : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3956).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3957).*

Repregunta : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3957).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3957).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la llacuna del Remolar

Formulació : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3958).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3958).*

Repregunta : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3959).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3959).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els centres dependents de la Direcció General de Protecció de Menors

Formulació : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3959).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3960).*

Repregunta : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3960).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3961).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el cap dels Serveis Territorials de Tarragona del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Formulació : *I. Sr. Aleu (S) (p. 3961).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3962).*

Repregunta : *I. Sr. Aleu (S) (p. 3962).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 3963).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts d'onze del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Interpellació al Consell Executiu sobre les reivindicacions dels estudiants d'ensenyament mitjà

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Ens toca ara la substanciació de la darrera interpellació d'aquesta sessió, que és la que ha de formular la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintró, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre les reivindicacions dels estudiants d'ensenyament mitjà. Tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el mes de desembre, pocs dies després que s'haguessin produït importants mobilitzacions estudiantils al país veí, s'iniciava a casa nostra, i quan vull dir a «casa nostra» dic tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, una sèrie d'accions, de protesta, amb vagues, manifestacions i diferents tipus d'actes que es varen generalitzar el dia 17 amb una manifestació, en la qual, com sempre, hi havia discrepància respecte al nombre d'assistents, però que els mitjans de comunicació aquí, a Catalunya, van xifrar a Barcelona en 20.000 persones i amb un 95% de centres d'ensenyament mitjà públics i privats en situació de paralització acadèmica.

En aquell primer moment jo m'atreiria a afirmar que l'opinió pública va creure que ens trobàvem davant d'un pur efecte mimètic respecte al país veí, amb una certa simpatia cap a aquest moviment estudiantil, però a l'hora de la veritat ningú se'l prenia massa seriosament i tothom pensava : «les vacances que vénen d'aquí a vuit dies aturaran tot aquest procés reivindicatiu.»

El senyor Conseller d'Ensenyament, el senyor Guitart, es va entrevistar, si les meves informacions o les dels diaris, que són les meves, són correctes, el dia 24 de desembre amb una representació dels estudiants i va remetre al mes de gener la concreció de les peticions dels mateixos estudiants i la possibilitat d'establir un diàleg més precís.

Contra aquesta expectativa que les vacances deixarien sense efecte el procés, els mesos de gener i febrer, jo diria que tots plegats vàrem assistir entre sorpresos i preocupats a l'extensió i generalització del conflicte, amb una paràlisi gairebé absoluta de la vida acadèmica en els nivells de secundària, fins i tot amb alguna extensió en els darrers cursos, en el vuitè, de l'educació general bàsica i a un agreujament de la tensió a partir de la noia ferida a la manifestació de Madrid, el dia 23 de gener.

En el procés de les manifestacions hi van haver, com sempre, actes de provocació, servei d'ordre dels estudiants, excessos en les actuacions de la policia, però el que sí que s'inicià aquell moment, i penso que amb un rigor que no hi havia hagut en el moment previ, les negociacions entre els representants dels estudiants i els representants tant del Ministeri d'E-

ducació i Ciència com de la Conselleria d'Ensenyament de Catalunya, el procés de les negociacions.

Val a dir que la nostra informació es limita, d'una banda, a les converses que hem pogut tenir amb algunes de les organitzacions estudiantils, a la lectura que hem fet de les notes de premsa publicades bé per les administracions, bé pels mateixos periodistes o pels mateixos estudiants, i que lamentem, com a diputats del Parlament de Catalunya, el fet que, una vegada més, una cosa, un fenomen d'un abast importantíssim hagi passat també al marge d'aquesta Cambra, bé en la seu plenària, bé en la Comissió de Cultura, que potser en un primer moment hauria estat l'òrgan adequat per conèixer com des de la Conselleria, com des del Consell Executiu s'estava abordant un tema, que era indiscutiblement important i que afectava, segur, tots els membres d'aquesta Cambra, en tant que representants del poble de Catalunya i, molts d'ells, segurament la immensa majoria, en tant que pares de família, com em recordava el senyor Escudé l'altre dia en la Comissió de Cultura, que em sembla que va dir que tenia cinc fills; per tant, diguem-ne, que l'afectava molt; a mi no m'afectava gens, perquè no en tinc cap.

Deixant de banda la relació familiar o la família del senyor Escudé, aquest era un tema que estava preocupant de debò tota la població de Catalunya, que estava preocupant de debò l'opinió pública i que jo crec que si aquesta Cambra ha de ser realment un lloc en el qual els problemes diaris del país tinguin el seu tractament, bé per l'acció de l'oposició, però també ens agradaria per la iniciativa del mateix Govern, haguéssim tingut l'oportunitat de conèixer quin era el plantejament que es feia des de l'Administració.

Quins eren els elements bàsics de les mesures o de les protestes que havien provocat aquest procés de mobilització? És cert que existeixen, com a mínim, tres grans organitzacions d'estudiants que han anat fent públiques les seves plataformes reivindicatives : la Coordinadora d'Estudiants, el Sindicat i l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya, tot i que aquí a Catalunya, i, diguem-ne, per intercessió de la Conselleria, un grupet pràcticament desconegut ha obtingut també un lloc de representació en les organitzacions negociadores amb la Conselleria, m'estic referint al bloc d'estudiants nacionalistes, que són els germans petits de la FNEC, amb els quals la Conselleria i el Govern de Convergència té conegudes simpaties.

Però, deixant de banda aquest, diguem-ne, quart grup, la síntesi que jo em permeto de fer de les reivindicacions estudiantils seria, en primer lloc, tot un seguit de mesures adreçades a millorar la qualitat de l'ensenyament, amb especial èmfasi en les qüestions d'infraestructura i materials dels edificis, en la participació dels estudiants i el reconeixement del seu estatut com a estudiants i dels drets i els deures de la situació dels estudiants i tot el que fa referència, en un tercer bloc, a la modificació del plans d'estudis i reforma dels sistemes pedagògics, particularment importants en el cas dels ensenyaments mitjans, en què, des de fa uns anys, s'estan estudiant mecanismes de modificació de la fase final de l'etapa de l'educació obligatòria amb la primera fase de l'avui anomenat «ensenyament secundari».

Un segon bloc important d'aquestes protestes anava adreçat a la modificació del sistema d'accés a la universitat —si es vol, per eliminar eufemismes, a la desaparició que formulen els estudiants de qualsevol mesura de selectivitat, bé la que existeix

actualment, bé de qualsevol altra mesura, amb diferències entre les organitzacions, perquè és cert que algunes d'elles plantegen una modificació substancial de l'actual mecanisme de selecció, basat, precisament, en la reforma de l'ensenyament mitjà.

Un tercer gran bloc de les protestes estudiantils té com a fons la insuficiència pressupostària en un seguit d'epígrafs, que es podrien esmentar dient que hi ha una petició de més dotacions de beques, amb la inclusió d'una figura que havia estat discutida en el moment de l'elaboració de les lleis d'universitat, però que no va ser recollida, que era la beca-salari, amb la desaparició de taxes en l'ensenyament secundari, l'eliminació o congelació —aquí també hi ha diferències entre algunes de les organitzacions— de les taxes universitàries, l'increment de despeses de funcionament dels centres, dels recursos que reben els centres per al seu funcionament, i l'increment de recursos adreçats a la recerca i al món universitari, amb paral·lisme de percentatge amb altres països europeus del producte interior brut.

I queda un quart nivell de les propostes, que és molt específic de Catalunya, que és important que els estudiants el reivindicuin, que és indicatiu del fet que, si l'han de reivindicar, és perquè consideren —jo crec que amb raó— que no està resolt, que és el tema de la catalanització de l'ensenyament, bàsicament en l'àmbit de la secundària i, dins la secundària, la formació professional, que és el sector pel qual el procés de normalització lingüística no ha passat ni tan sols de puntetes.

Bé, aquest és —potser em deixo algun aspecte concret, possiblement el senyor Conseller, que coneix bé el tema, em podrà corregir o me'l podrà ampliar—, però jo m'atreiria a afirmar que aquests són els grans blocs i alguns dels punts de la protesta dels estudiants.

D'acord amb la informació que jo tinc, hi ha un acord signat pel Conseller, en el qual hi ha quatre grans temes, d'acord amb els estudiants, que fan referència a participació, a accés, a pressupostos i a informació i assessorament als estudiants, i uns annexos en els quals hi ha un seguit de mesures concretes.

Tanmateix, la presentació d'aquesta interpellació respon, senyor Conseller, a aquesta queixa, pel fet d'haver mantingut el Parlament al marge de tot aquest procés; respon també a una coherència del nostre Grup que, en presentar les seves esmenes als pressupostos de la Generalitat, cada any ha fet constar la migradesa dels recursos que es destinaven a ensenyament i molt explícitament a alguns dels conceptes que els estudiants avui reclamen —despeses de funcionament dels centres, catalanització, reforma dels ensenyaments, programes experimentals, etcètera—; respon també a la Proposició no de Llei que vàrem defensar la setmana passada i que els diputats de Convergència hi varen votar en contra, i respon, sobretot —i acabo, senyor President—, a la voluntat de conèixer quina és exactament la participació i el coneixement que ha tingut la Conselleria en les propostes del Ministeri i en el grau de responsabilització en aquestes propostes.

També tenim declaracions del senyor Conseller en rodes de premsa conjuntes amb el senyor Maravall. Quina repercussió tindran a Catalunya els cent cinquanta mil llocs de nova creació a tot Espanya que ahir sortien als diaris? Quines transferències cal o no esperar de Madrid en matèria de compensació per la congelació de taxes universitàries, per la desaparició de taxes a

l'ensenyament mitjà, per l'increment del 30% de despeses de funcionament i creació de noves places? Quina aportació específica —i això és el que ens agradaria de debò saber— i quantificada farà el Consell Executiu per donar compliment als acords que ha signat el senyor Guitart? Com preveu aquest futur, el senyor Conseller? I, per què —voldria saber jo— el senyor Conseller no va entendre que la Proposició no de Llei que fèiem nosaltres era un mecanisme per ajudar-lo que pogués donar resposta a aquesta preocupació?

A mi m'agradaria, senyor Conseller, no haver de fer moció després de la seva resposta, perquè crec que no és un problema d'aquesta Diputada ni del Grup del PSUC el que avui estem plantejant: és un problema del sistema educatiu del nostre país; és el problema que afecta i preocupa, encara avui, molts milers de famílies de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyora Diputada, el text de la seva interpellació, senyora Diputada, era precisament el que vostè ens ha anunciat al final de la seva intervenció, i que, vostè, en el seu text, concretava en «quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb les reivindicacions dels estudiants d'ensenyament mitjà i les previsions pressupostàries per satisfer-les?» Vostè, al mateix temps que ha fet una exposició sobre els esdeveniments que s'havien produït —ha expressat la seva queixa per l'absència del Parlament en tot aquest tràmit—, al mateix temps, després, formulava, no una interpellació, sinó una allau de preguntes, que jo crec que tenen, algunes, a veure més que les altres amb el text escrit de la seva interpellació.

Jo voldria, de tota manera —no vull limitar-me a contestar estrictament el que vostè m'ha preguntat, el que vostè pregunta i el que vostè m'ha preguntat—, al mateix temps, fer alguns comentaris que tenen a veure amb la seva explicació, i alguns altres que es dedueixen també de la seva queixa de si el Parlament o si la Comissió de Cultura no ha estat suficientment informada d'aquesta situació. Suposo que sí que ho han estat altres institucions —això, ho afegeixo jo— o altres organismes, i qui, i per què, en tot cas, ha sigut així, i quina ha sigut l'actuació i la voluntat del Departament d'Ensenyament o del Consell Executiu de la Generalitat.

Efectivament, les mobilitzacions d'estudiants varen néixer el 17 de desembre i es produeixen amb les primeres informacions en el mateix sentit que deia la senyora Diputada: òlera, aquesta, una conseqüència de les mobilitzacions franceses, i un moviment mimètic en relació amb França?

Jo puc assegurar-los que, des del primer moment, tot i que consideràvem i vam acceptar algun efecte de la mobilització francesa, i que s'ha produït en altres llocs del món, nosaltres vàrem entendre que les mobilitzacions dels estudiants corresponien a una característica pròpia que s'adaptaria a la realitat del territori de tot l'Estat i, d'una manera especial, també a Catalunya; és a dir, de les primeres converses i de les primeres negociacions o dels primers contactes amb els estudiants, jo crec que es va poder deduir que aquesta era una situació que es presentava amb característiques diferents de les de França, no només perquè el nivell dels estudiants que afectava era dife-

rent, sinó també perquè el nivell reivindicatiu, en alguns aspectes, també ho era.

Així com deia la senyora Diputada, jo, en plenes vacances, el dia 24 de desembre, vaig voler conèixer i vaig rebre els representants del que aleshores s'anomenava «comissió de vaga», «comitè de vaga», i vaig voler saber quines eren les seves reivindicacions, quines eren les seves propostes, quines eren les seves explicacions i, sobretot, volia conèixer si hi havia algun tipus de proposta unitària que englobés les diverses organitzacions d'estudiants que hi havia. I vam aprofitar aquest període de vacances per tenir-ho, i crec que va ser bo, perquè jo crec que des de Catalunya, des del Departament d'Ensenyament, vàrem tenir informació de primera base i de primera mà per boca dels mateixos estudiants. S'hi han dedicat moltes hores, a parlar amb els estudiants —els ho puc assegurar—, amb tots els grups representats. Crec que tots els estudiants, en definitiva, els puc assegurar que, des d'aquest punt de vista, la Conselleria no té ni ha establert cap privilegi ni ha establert cap simpatia, ha rebut tots els estudiants, ha volgut conèixer quina era la situació i la preocupació del moviment estudiantil i crec que això ha contribuït, també, que, d'alguna manera, els moviments d'estudiants que s'han produït aquí, a Catalunya, les seves actuacions i les seves maneres de ser, d'actuar i de comportar-se, afortunadament, hagin sigut diferents, en molts casos —amb excepcions llastimoses—, d'altres que s'han produït a la resta de l'Estat.

Tinc la impressió que, probablement, aquest coneixement de la situació, el contacte permanent que es va establir des del primer moment, hi ha contribuït. També haig de dir que sempre he mantingut un contacte estret amb el Ministeri; les converses i les relacions han sigut diàries, i hem mantingut un contacte molt estret, també, amb les altres autonomies. Era un moviment que, d'alguna manera, se sabia, i ho han dit els mateixos estudiants, que tenia elements de coordinació i, per tant, nosaltres vàrem voler saber què eren peculiaritats que es podien desprendre de les característiques de Catalunya, i quines altres es podien deduir de característiques de la resta de l'Estat.

La senyora Diputada concretava, feia una lectura, o ens enumerava les demandes dels estudiants, és a dir, ens deia que ella ho agrupava en quatre grups: la millora de la qualitat —i feia referència a la participació, a la modificació de la selectivitat... En alguns aspectes, jo crec que s'ha parlat de tot i s'ha demanat tot, és a dir, perquè en unes converses amb quatre agrupacions, les sollicituds són diverses, però al començament, allò que em deia del comitè de vaga o la comissió de vaga, les reivindicacions eren molt concretes, i eren molt específiques. Es varen llançar arreu de Catalunya i jo només vull llegir una carta d'un alcalde d'una ciutat important de Catalunya. N'he triat una d'una ciutat especialment, de la mateixa manera que ella ho diu: «de conegudes simpaties», per la senyora Diputada, doncs, per exemple, el senyor Alcalde de Sabadell escriu una carta en què ens diu que l'han visitat els estudiants, i que diu: «...amb el prec que trametés als organismes competents la seva petició..., la problemàtica els havia menat cap a les següents reivindicacions: manteniment dels exàmens de setembre» —aquesta va ser una primera reivindicació que hi va haver— «no selectivitat, i augment del nombre de beques, i normalització lingüística en els ensenyaments mitjans». Aquesta era la

plataforma, els papers que varen repartir en una fase inicial. La mateixa persona que ens escriu diu: «Comprenc que la solució d'alguns d'aquests aspectes depèn de la política educativa i econòmica a nivell d'Estat; el fet de Catalunya ens porta a demanar que apliqueu les mesures oportunes...», etcètera. És a dir, el mateix senyor Alcalde reconeix que algunes d'aquestes peticions poden afectar Catalunya —alguna, concretament, la tercera, efectivament—, i, en canvi, les altres dues tenen un abast diferent.

Una bona part de les nostres primeres converses amb els estudiants va ser per tractar que es plantegés una plataforma única, una plataforma unitària; és a dir, que les reivindicacions fossin assumides per tots els grups, perquè semblava que, si això no es produïa d'aquesta manera, en produir-se un nivell diferent de sollicituds o de demandes, la negociació o el fet d'atendre aquestes peticions es feia especialment difícil i es feia especialment complicat.

Aquesta va ser el nostre primer treball, i a això es van dedicar hores. Jo mateix vaig rebre els estudiants amb sollicitud que fos així, i, en un moment determinat, recordo que una de les associacions va demanar un ajornament de les converses, perquè deia que volien tractar de trobar una plataforma unitària. Aquesta plataforma unitària, desgraciadament o malauradament, no es va poder obtenir i, aleshores, això va fer que la diversificació de sollicituds s'incrementés i s'ampliés, i molts dels grups repetien coses, allò que en deien «democratització de l'ensenyament», que hi havia d'haver la participació. Havia estat una paraula i un tipus de reivindicacions, d'alguna manera, assumides per gairebé tots, però amb característiques diferents. Eren diferents la manera d'entendre una de les premisses bàsiques, que eren la selectivitat i les beques; eren vistos des de diversos punts de vista els aspectes de millora de la qualitat i d'increment pressupostari... És a dir, nosaltres, jo, tinc papers i, sobretot, apunts, perquè moltes vegades no ens havien presentat papers, sinó, moltes vegades, apunts de les converses... Es demana tot això que ha dit la senyora Diputada, moltes més coses, algunes d'aquestes, però plantejades de manera diferent: una especial incidència que es mantinguessin els ensenyaments nocturns, etcètera. Hi ha una allau de sollicituds que, d'alguna manera, sorgien de les diverses converses que s'anaven plantejant.

Per què i per quin motiu el Conseller d'Ensenyament, la persona que els parla, no va sol·licitar una informació a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya? Jo ho vaig considerar moltes vegades; tant, que havia parlat amb el President de la Comissió sobre el fet que, en el moment que hi hagués un inici o un principi d'acord, jo voldria informar la Comissió de Cultura. Fa pocs dies, en el ple d'una Comissió, es va acordar per unanimitat dels grups la meua compareixença davant la Comissió de Cultura. Jo ho havia expressat d'aquesta manera; per tant, això es va fer, en tot cas, no en el mateix moment, sinó *a posteriori* dels esdeveniments.

I no es va fer així, i no la vam convocar i la vam sol·licitar, per dos motius fonamentals. El primer, per la fluïdesa dels plantejaments i de les converses que es tenien; és a dir, en no haver-hi una plataforma unitària, en un grup i en un altre el plantejament era massa fluid. Aleshores, centrar la qüestió es feia difícil. El segon és que —a part de la meua presència a Madrid i acords que havíem mantingut amb el Ministeri— tots

teníem la convicció —compartida per part meua i per part també del Ministeri de les autonomies— que la solució del problema passava per un acord fonamental que s'establís a Madrid, perquè algunes de les propostes que es feien, algunes de les competències requerides eren fonamentalment competència del Govern central.

Aleshores, jo volia informar una vegada coneguéssim quines eren les propostes que es podien fer des del Ministeri; i jo aquí tinc recollits els diversos documents que es varen lliurar i que vàrem rebre nosaltres d'ofertaments dels estudiants, i, això, hi ha variacions de quatre dies en quatre dies, de set dies en set dies. Em va semblar que la informació d'aquests aspectes era una informació absolutament fluida i que no podia correspondre a la precisió que jo desitjo tenir amb el Parlament.

El temps s'està acabant i queda el text de la interpellació : quines són les fons de recursos econòmiques? Miri, jo li ho concretaré amb tres paraules —ja que m'he estès amb això altre—, però, en tot cas, després podrem prosseguir. Primer aspecte : jo vaig expressar als estudiants que nosaltres..., el text que se'ls va lliurar era un text que recollia les propostes del Ministeri, en uns aspectes, en els aspectes fonamentalment econòmics i en els aspectes que feien referència a les beques; en d'altres, són aspectes peculiars nostres. Els aspectes peculiars nostres, com és la característica de la participació, de la campanya d'informació i de la catalanització, aquests són aspectes que no estaven continguts en l'oferta del Ministeri.

Nosaltres entenem —la seva pregunta es concretava..., primer amb els estudiants : arribar a un acord, des de tots els punts de vista, en la mesura que les propostes dels estudiants coincidissin amb la nostra pròpia política, que coincidís amb els aspectes polítics que fan referència al marc de l'Estat— en els aspectes que no són de la nostra pròpia competència i, al mateix temps, procurar que això suposés una millora per a la qualitat de l'ensenyament, que suposés una millora per a l'escola. Aquest era el nostre propòsit de capteniment, ha estat negociar sempre i negociar de la millor manera possible.

Manera del finançament : Miri, aquí hi ha, proposats : una supressió de taxes, que vol dir una reducció d'ingressos; un increment de les despeses de funcionament; un increment de les despeses d'inversions de reposició per un costat i d'inversions no de reposició per l'altre. Taxes, despeses de funcionament i inversions de reposició incrementen, a nivell d'Estat i, per tant, també a nivell de Catalunya, la despesa estatal equivalent. El factor bàsic de finançament de l'autonomia és la despesa estatal d'equivalent i, per tant, nosaltres entenem que la repercussió d'aquest increment ens ha de venir transferit. És el nostre criteri.

Les despeses d'inversió, en la mesura que això representa un increment —com ha anunciat el senyor Ministre— de l'aplicació de l'escolarització fins als setze anys..., nosaltres entenem que aquí també es planteja un element addicional que modifica les característiques del nostre sistema de finançament; nosaltres tenim un sistema de finançament i uns ingressos adequats a l'edat fins a catorze anys, no fins a setze, i, per tant, entenem que aquest és un element, en la mesura que s'anticipa, que és un element a requerir.

Això —jo mateix ho he dit al Ministre, li vaig escriure una carta tres dies després, aquest divendres tenim una reunió amb els consellers—, en principi, les fórmules que jo crec que s'han

d'adoptar són aquestes. De tota manera —i que quedi ben clar—, els estudiants saben que el Consell Executiu ha acordat que el tema d'aquestes negociacions, d'aquest acord, no afecta les característiques dels acords presos; és a dir, l'administrat no ha de patir per les negociacions, per les converses, pels acords que puguem tenir entre administracions o entre governs; l'administrat, en tot cas, podrà gaudir dels efectes acordats en les mesures proposades i crec que, en aquest sentit, no hi haurà cap problema i que la voluntat d'entesa, tant amb els estudiants per part nostra —i suposo que també pels estudiants—, com per la nostra coordinació i voluntat d'entesa amb el Ministeri, ajudarà a resoldre el problema que la senyora Diputada ens ha anunciat i que nosaltres tenim plantejat. Però, vull repetir, de tota manera, que l'administrat no ha de patir per això, perquè l'assumpció de les mesures ha estat establerta per part de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President, i perdoni l'ús excessiu que he fet del temps.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre senyora Diputada vol replicar?

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, jo no sé si la resta d'il·lustres col·legues de la Cambra se sentirà massa satisfeta o, si més no, informada, respecte al que era la proposta de la nostra interpellació. Jo confesso que he pres nota del que ha anat dient el senyor Conseller, però que no hi he après res. I, és clar, a mi em preocupaven dues coses : és a dir, quins acords havien pres, si els que ja tenien eren o no veritat... L'altre dia —i em torno a remetre al senyor Escudé—, el senyor Escudé deia que jo m'havia precipitat, que fer una proposició no de llei demanant increments pressupostaris sense saber exactament ni què, ni com, era una precipitació; que parlar de justícia era un tema també filosòficament complicat, i que calia, allò, quiratar bé.

És clar, el senyor Conseller m'ha dit : «Acords en tot allò que coincideixi amb la nostra política i dins del marc dels acords de Madrid». No ens ha dit massa quina és la seva política, no ens ha dit res de quins han estat els acords de Madrid; ens ha dit, ens ha precisat —cosa que li agrairé— alguns aspectes puntuals de les reivindicacions dels estudiants; però no ens ha dit res de què és el que realment ell ha compromès amb els estudiants. No ho ha dit, senyor Conseller!

I, en segon lloc, ens ha dit que la seva previsió és pressuposar que, com que aquestes són unes mesures que afecten el conjunt de l'Estat, si l'Estat ha pres aquests compromisos després transferirà. Suposa que l'Estat transferirà —si ho he entès bé.

I, última precisió, que, en tot cas, els administrats no s'han de preocupar perquè les negociacions de les administracions aniran per bon camí i aquests diners acabaran arribant.

Però, a mi m'agradaria, senyor Conseller, que vostè em digués si el curs vinent els centres d'ensenyament mitjà no cobraran taxes —que és una quantitat petita, però, malgrat tot, un centre que té 1.300 alumnes i cobra 4.000 pessetes de taxes té uns recursos—, com se'ls compensarà això i quan cobraran aquest 30% d'escreix que el senyor Conseller diu que, efectivament, està acordat i que ha de rebre de Madrid? Quan el rebrà i quan el traspassarà als centres? Perquè, si no, si els centres no reben aquesta transferència, els acords són absolutament falsos. Quan i com rebrà el 30% —se suposa— d'increment de la inversió? Jo li he fet una pregunta concreta, que és : les

150.000 places que ahir llegia al diari —no les vaig poder posar en la interpellació, perquè les vaig llegir ahir; és tan fluida, efectivament, la situació, que cada dia en saben una de nova... Bé, doncs ahir jo vaig llegir que hi hauria 150.000 places més a tota Espanya, notícia d'*El Periódico* i també d'*El País* de la compareixença del Ministre; i diu, exactament: «del total de nuevos puestos escolares, 82.160 se crearan en las seis comunidades autónomas». Quantes a Catalunya? I qui les pagarà? Les pagarà amb un escreix de pressupost la Conselleria d'Ensenyament o li vindran aquests diners de Madrid? I els aspectes que afecten, senyor Conseller, a Catalunya, per la normalització lingüística, quin esforç suplementari, com es traduirà això, perquè la catalanització a l'ensenyament mitjà es produeixi?

És a dir, jo tinc la sensació que aquesta mateixa indefinició que hi ha en el text dels acords que jo he pogut llegir, i dels quals, si em permeten, els llegiré un paràgraf que és absolutament esplèndid —jo felicito els redactors d'aquest text per aconseguir dir tan poca cosa amb un títol tan absolutament important—: «Apartat tercer, dels pressupostos» —tinc la fotocòpia una mica feta malbé, però, en fi— «dedicats a l'educació» —em sembla que diu— «a)» després no hi ha b), és a dir que aquesta a) se la podrien haver estalviada; però en tot cas diu: «Dins del marc de les limitacions pressupostàries globals» —quan hom comença a llegir «dins del marc de les limitacions pressupostàries legals», ja no cal que continuï llegint: això ho sabem, em sembla, bastant bé, els diputats, ja; però, en fi...—, dins d'aquest marc, «el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya manifesta expressament que l'ensenyament té i tindrà un tractament prioritari dins de la política pressupostària de la Generalitat». És perfecte; és el que en diuen els estilistes una *Ringkomposition*, eh? : comença i acaba exactament amb la mateixa paraula, però dins no hi ha absolutament res.

Bé, senyor Conseller, jo crec que no podem sortir d'aquesta Cambra pensant que... Al senyor Conseller jo li he començat reconeixent que el dia 24 de desembre es reunia. No eren vacances, senyor Conseller, els diputats no tenim vacances. En tot cas, eren vacances dels estudiants, però, el senyor Conseller, el dia 24 de desembre està molt bé que treballi, com està molt bé que treballi molta altra gent. Per tant, però, jo ja li he reconegut, el fet que va ser amatent des del primer moment, i que ha seguit aquest procés negociador. Però jo hi insisteixo, jo no crec que puguem sortir, després que hem passat dos mesos de fluïdesa, que res impedia que el senyor Conseller fes present que l'endemà de la signatura de l'acord vindria a informar —cosa que no ha fet: ha hagut d'esperar que un grup ho demanés o que hi hagués aquesta interpellació—..., però avui no podem sortir d'aquí amb el mateix llenguatge genèric, que cal esperar que hi haurà unes transferències i que, en tot cas, vinguin com vinguin aquestes transferències, la Conselleria les gastarà. Si sortim d'aquí amb aquesta única informació, jo em veuré obligada a reiterar el que l'altre dia deia: que no és correcte signar uns acords que no tenen una previsió pressupostària, perquè signar acords sense previsió pressupostària és simplement enganyar o —repeteixo la paraula que vaig dir l'altre dia— estafar la bona fe de les persones, que no saben que, sense diners, mesures que tenen una quantificació són absolutament inaplicables.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol replicar?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí. Senyora Diputada, lamento... Senyor President, senyores i senyors diputats, lamento molt, senyora Diputada, que vostè no hagués entès gaire el que jo havia explicat. Diu que no he respost res, que li ha quedat molt imprecís. Ho lamento sincerament. Probablement, o m'he explicat malament o potser vostè no ha entès bé.

Jo he dit dues coses, per acabar: he dit, li he explicat la interpretació que nosaltres hem fet —i no hem estat només nosaltres, ha estat una qüestió consultada— sobre el que representaven els aspectes econòmics d'aquests pressupostos.

Miri, senyora Diputada, no cal saber massa matemàtiques per entendre que si el Ministeri ha anunciat... Nosaltres no hem acabat els càlculs, perquè els acords es varen signar divendres passat —no aquest divendres, l'anterior—; han passat només deu dies. Si el Ministeri es referia que l'import de l'ofertament pujava, aproximadament —dels diaris, no m'ho han explicat—, a 40.000 milions de pessetes, aquí, a Catalunya, això representa 6.500 milions de pessetes. Per tots conceptes: per a beques, per a despeses de procediment, ectètera. 6.500 milions de pessetes, senyora Diputada, és més que moltes conselleries de la Generalitat: més que la Conselleria de Comerç i Turisme, més que la Conselleria d'Indústria, més que la Conselleria d'Economia i Finances. Per tant, ja vol dir que, quan es barregen quantitats d'aquest tipus, evidentment, això no es tracta d'una proposició no de llei que pugui fer el grup que vostè representa que, desgraciadament, no té capacitat per modificar els pressupostos de l'Estat —com ho va intentar i com tampoc li va sortir. Això ha de ser el resultat d'una negociació i això ha de ser el resultat d'uns acords; i quan nosaltres varem signar aquests acords, els varem signar..., i, a més, hi ha un acord de Consell Executiu en el qual, per tranquil·litzar l'administrat, per allò que vostè diu: «És que no es pot dir si no hi ha recursos», hi ha un compromís d'assumir aquests compromisos establerts. Com ho resoldrem, això? O per transferència —que és la feina que ara hem de fer— o a través d'aspectes pressupostaris diferents. En tot cas, si s'hagués de presentar un projecte de llei, hauria de ser el Govern qui, en l'exercici de la seva competència i coneixent les fonts de finançament, el podria establir. És difícil que un grup, on no expliquen d'on surten els diners, mani a un altre que faci una cosa quan aquest ho farà si convé.

Però és que hi ha altres aspectes econòmics en l'ensenyament que vostè no ha esmentat i que tenen referència als aspectes econòmics. Per exemple, senyora Diputada —no hem de veure només les revolucions—, hi ha hagut un problema en l'increment dels diners del professorat com a conseqüència d'unes negociacions que hi ha hagut i que feien referència a l'estatut de la funció docent.

Hi ha hagut uns increments de salari del professorat; com algunes altres vegades s'ha produït, com hi ha hagut increments pressupostaris i, aleshores, aquests diners, que representen uns quants mils de milions de pessetes, també ens han de ser incrementats.

L'increment de pressupostos en les partides educatives no és cap novetat, ben sovint es planteja, quan el mes de setembre, en l'Estat, en el Parlament espanyol, es presenten projectes de llei per incrementar les plantilles, per incrementar tots aquests aspectes, després hi ha una part corresponent que ens

és transferida. Perquè això, el que jo li explicava, és que modifica la despesa estatal equivalent i, per tant, hi ha un dret de negociació per part de la Generalitat i, per tant, això era de llei. I quan signàvem amb els estudiants, ho signàvem amb la convicció aquesta, que, o per aquesta via o per la que sigui, podrem satisfer aquestes exigències.

Vostè em fa preguntes concretes, li he llegit el paràgraf en els annexos, senyores i senyors Diputats, que jo els vull anunciar, que, si m'ho permet el senyor President farem extensius al President de la Cambra, a part de la Comissió de Cultura la senyora Diputada ho té, perquè en el Consell Escolar de Catalunya aquesta qüestió s'ha debatut i hi ha un informe, hi ha uns consells que donen en la línia del que joestic dient. Doncs, en aquest programa de mesures per a l'ensenyament secundari hi ha dos aspectes: un general, que parla de què? És a dir, diu «es farà un esforç pressupostari», però n'hi ha un d'específic, que és un annex que, precisament, pel que fa referència als diners, diu: «incrementar en un 30% les despeses de funcionament i inversions», i aquí parla, any 1986, 4.357 milions de pessetes; any 1987, 5.640; després diu: «pel que fa a... en centres públics, serà d'aplicació a l'àmbit de Catalunya a partir del curs vinent» d'acord amb la Llei que sortirà de les Corts Generals, que vol dir la supressió de les taxes.

És a dir, en aquest apartat, que la senyora Diputada ens llegia amb una certa ironia, hi ha el 2.1; el 2.2, que fa referència a les despeses de funcionament dels centres; el 2.3, que fa referència al manteniment de l'oferta secundària. És a dir, a Catalunya no es cobraran taxes. Hi ha un punt concret que fa referència al nivell en què s'incrementaran —taxes en els nivells que aquí es diu—, hi ha un punt que diu exactament el mateix, que diu «a nivell d'Estat», i que reproduïx que «no hi haurà increment de taxes universitàries per sobre d'una determinada situació», és a dir, en la proposta del Departament, concretament, es recullen els aspectes que la senyora Diputada diu. Fins i tot parla del nombre de llocs escolars que es crearan que, si no ho recordo malament, em sembla que són 16.000: «El Departament d'Ensenyament ampliarà l'oferta de llocs escolars públics d'ensenyaments secundaris per al curs vinent amb 16.000 places de nova oferta, que significa una inversió proporcional a la que realitza el Ministeri per al seu àmbit territorial».

Per tant, jo crec que està ben concretat; jo em permetré repartir això, em fa l'efecte que les concrecions hi són, els aspectes econòmics de com es pensa resoldre i com es pensa enfocar i com s'ha enfocat és clar, no hi ha hagut cap tipus ni de desconsideració a ningú; hi ha la seguretat, hi ha la fermesa de propòsits, de compliment d'uns acords que se signen i hi ha, d'alguna forma, les garanties suficients per fer-ho. Hi ha les concrecions també específiques que ens condueixen a això.

Jo desitjaria que els senyors diputats i la Il·lustre senyora Diputada, en aquest cas, haguessin vist que les concrecions arribaven fins a precisar, no com diu *El Periódico*, sinó com diem nosaltres, els llocs escolars de nova creació que hi haurà a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Industrial de Crèdits i Avals a les Empreses Privades

El Sr. PRESIDENT: Acabades les interpellacions, hem de passar ara a les mocions. La primera és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Industrial de Crèdits i Avals a les Empreses Privades, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA: Gràcies, Honorable President. Senyores diputades i senyors diputats, fa uns quinze dies, en la darrera sessió del Ple del Parlament, el nostre Grup va presentar una interpellació per conèixer quina era la política que pensava seguir el Consell Executiu amb els crèdits i avals que pensava aconsellar a través del COPREC, el nou Consell per a la Reindustrialització de Catalunya. Fèiem aquesta interpellació perquè enteníem que el COPREC representava, de fet, la substitució de la CARIC, la Comissió d'Ajuda a la Reconversió Industrial de Catalunya, i perquè, certament, vostès coneixen a bastament, en aquesta Cambra, que el nostre Grup ha estat molt crític amb la gestió que el Consell Executiu, el Govern, ha fet amb la CARIC, amb la gestió de la Comissió per a la Reconversió Industrial a Catalunya. I hem estat crítics durant tota la legislatura perquè hem entès que la gestió feta a través d'aquesta important Comissió ha estat una gestió que no ha tingut, al nostre entendre, una incidència real, una incidència positiva en el teixit industrial, globalment considerat català, tota vegada que s'ha limitat, aquesta gestió, al nostre entendre, a esmenar, a ajudar, segurament, la tresoreria d'algunes empreses però, en qualsevol cas, que realment no les ha compromeses en un esforç important de renovació tecnològica.

Aquest és el nostre balanç que hem fet de la CARIC, i que, per altra banda, ha caigut, a bastament també ho hem anat denunciant en aquesta Cambra, en una acció estrictament de tipus clientelar. Ho hem parlat moltes vegades: un clientelisme tou, *light*; un clientelisme realment dur, realment compromès, i em penso que hi ha hagut motius seriosos per poder-ho dir així, i així ho hem expressat en aquesta Cambra.

Però també, a més a més, perquè entenem que la gestió que es va fer a través d'aquesta important Comissió ha constituït al final una greu hipoteca als recursos públics de la Generalitat. Greu hipoteca de més de 10.000 milions de pessetes, dels quals, en data 30 de setembre del 86, segons informació de la Conselleria d'Economia, s'han hagut de pagar ja 2.109 milions de pessetes, i, per tant, que queda encara una hipoteca viva de 7.896 milions, dels quals no sabem si, realment, la institució n'haurà de pagar més o menys. En qualsevol cas ho anirem veient al llarg dels successius exercicis pressupostaris.

Certament, doncs, que volíem conèixer quina era, doncs, la política d'aval i de crèdits que pensava seguir, que pensava aconsellar aquesta important Comissió —el COPREC—, aquest nou COPREC, per veure si, realment, podíem caure en errors passats, que no voldríem veure repetits, però, malauradament per la contestació del Govern, de l'antic Conseller d'Indústria —i avui vull felicitar el nou Conseller senyor Macià Alavedra, nou Conseller d'Indústria que ens honora amb la seva presència a la Cambra—, va fer una informació, va donar

una explicació en la qual aquest Diputat va entendre que el COPREC concediria tot tipus d'avalis o crèdits, sense precisar ni si hi hauria una prioritat sectorial, industrial, o si hi hauria una prioritat de tipus territorial, sense precisar-ho, perquè va entendre que aquest no era el cas, en aquests moments.

Nosaltres, certament que —i per això vaig dir que anunciava una moció— no estem d'acord amb aquesta manera de fer les coses, no hi estem d'acord, senyores i senyors diputats perquè l'experiència m'ha demostrat que això així no va. Tenim l'experiència que la CARIC ha avalat cinquanta-cinc subsectors catalans —amb el que això vol dir de dispersió de recursos. Pensen que el Govern basc, que sàpiga aquest Diputat, amb una important dotació per a la indústria, que està al voltant d'un 15% dels recursos totals del pressupost fiscal; aquí som en 1,4 —jo espero que el Conseller tingui més sort i s'incrementi aquesta dotació, en qualsevol cas és una opció del Govern fer 1,4%, entorn del 15% d'altres governs—, per tant, doncs, esperem i veiem que realment, des d'aquest punt de vista poques coses es poden fer i s'han de rectificar.

Per altra banda, també entenem que aquesta manca de definició pot fer tornar a caure aquesta important Comissió en una actuació del tipus clientelar, genèricament, i, per tant, això no és bo per a la institució, perquè tenim recursos escassos, tenim recursos escassos i cal, realment, concentrar-los al màxim que puguem. I em penso que, en això, tots hi estarem d'acord.

Per tot això, el nostre Grup presenta una moció que té dos punts, dos punts que vol redreçar, vol que el Govern, aquesta Cambra, obligui el Govern a redreçar aquesta política duta a terme fins a la data, fins avui. I, per tant, té dos punts concrets, el primer dels quals és instar el Consell Executiu a modificar l'article 2 d'aquest Decret 172/86, 10 de juny, de creació d'aquesta Comissió, a fi de preveure la incorporació en la Comissió de dos representants de les centrals sindicals i dos representants de les institucions empresarials més representatives de Catalunya. Fixin-se que no diem en quina competència ha d'estar aquesta nova incorporació dintre la Comissió : si ha de ser assessora, si ha de ser la mateixa competència que ha de tenir la resta de Comissió. Aquí, en aquesta Moció, no ho precisem perquè pensem que el Govern, lògicament, ha de poder definir quina ha de ser aquesta participació.

En qualsevol cas, pensem que, aprovat aquest punt de la Moció, al qual jo invitaré a tots els Diputats a votar, podríem realment, al nostre entendre, corregir alguna d'aquestes polítiques dutes a terme. És a dir, corregir, en qualsevol cas, que es faci una dispersió tan important d'ajudes a subsectors genèricament parlant, i per tant, d'aquesta presència assegurida, realment, que es doni suport, que s'ajudi, que s'avalí que es doni crèdits a sectors que realment poden tenir un important motor, econòmic i social, per al país.

Per altra banda, entenem que aquesta presència pot, realment, limitar de forma important i —per què no dir-ho, potser, realment— treure de sobre la taula, tota aquesta aportació, al nostre entendre clientelar que, fins aleshores, fins a aquest moment ha dut a terme el Consell Executiu.

En el punt 2 de la Moció proposem que el Parlament insti el Consell Executiu a ajustar la política de concessió de crèdits i avals a les empreses privades a un pla de desenvolupament industrial de Catalunya que el Consell Executiu ha d'elaborar i presentar al Parlament en el termini d'un mes.

D'això, en podríem parlar, d'un mes o dos mesos, no es tracta ara de precisar la data concreta, però, en qualsevol cas, és una proposta. Per què diem això? Perquè entenem certament que si no fem una definició, una programació industrial per a Catalunya, realment estem desaprofitant moltíssimes coses. Estem desaprofitant, per una banda, una col·laboració entre les institucions de Catalunya, les locals, la Generalitat, amb les institucions pròpies autonòmiques. Pensen, senyores i senyors diputats —ho vaig anunciar, ho vaig denunciar a la Cambra la sessió passada—, que el progressiu desenvolupament del Decret 247, de Zones de Preferent Localització Industrial de la Generalitat, ha arribat a l'absurd que 479 municipis de Catalunya, avui, d'una manera o d'una altra, s'hi poden agafar. Per tant, això, evidentment que no va enlloc, és una dispersió tan important que no va enlloc de cap manera i estem malgastant possibilitats i recursos. Per tant, cal precisar, cal precisar i cal, d'alguna forma, poder dissenyar un programa industrial per a Catalunya, en el qual puguin col·laborar totes les administracions pròpies, i certament també demanar la col·laboració de l'Administració central en tots aquells aspectes que puguin ser complementaris. I el que val, realment, per a tot el tema de la ZUR catalana, també val per a tota la tirallonga; jo els invito, convido el senyors diputats a la Cambra a repassar aquests anys 84, 85, 87, la multitud, l'atomització de programes que s'ha fet de foment industrial per diversitat de temes. Quedarien vostès, realment parats, penso jo, de veure la tira de programes que s'han fet, uns per un any, altres s'han anat repetint, altres amb un programa nou, però, talment tan diversificats, amb una dotació tan escassa que és la que, realment, en aquests casos ha creat Indústria, que difícilment això pot tenir incidència en el teixit industrial català, des del punt de vista d'aquest Diputat. Per tant, senyores i senyors diputats, nosaltres entenem que són unes propostes positives; que jo voldria que el Consell Executiu i que la majoria de la Cambra les observés en el que té de bo realment de promoció i d'adequació de recursos per a la Generalitat en el tema industrial i que, almenys, corregíssim, al nostre entendre, una política que aquest Diputat del nostre Grup voldria veure ja passada, ignorada ja, per donar pas a un nou relleu que, realment, el nostre país necessita. Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista posarà a votació de la Cambra aquests dos punts de la Moció amb l'ànim i l'esperança i el desig, realment, que fossin aprovats per la majoria dels diputats presents a la Cambra. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Com que no hi ha esmenes a aquesta Moció, podem passar ja directament a la intervenció dels grups parlamentaris que ho desitgin. Aquesta Presidència, doncs, té el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Molt Honorable President, Il·lustres senyores diputades, Il·lustres senyors diputats, en realitat jo no hauria d'estar aquí sinó el nostre company Victor Torres, però, davant de la impossibilitat de ser-hi, jo em permetré llegir la nota que ell ha preparat, potser afegint-hi alguna cosa, d'acord amb el darrerament expressat per l'Illustre Diputat senyor Riera, però per fixar bé la posició del nostre Grup dintre d'aquesta temàtica d'avui.

En la seva interpellació del dia 25 de febrer, el Diputat

senyor Riera es va lliurar a un atac en regla de la política industrial del Govern de la Generalitat i de l'actuació de l'aleshores Conseller, Joan Hortalà, centrant les seves crítiques contra dos organismes dependents de la Conselleria d'Indústria i Energia, la CARIC i el COPREC, organismes dedicats, respectivament, a la reconversió industrial i a la reindustrialització. Pel senyor Riera, la CARIC va funcionar malament perquè es limitava —segons ell— a proporcionar un xic d'oxigen a empreses en situació de tresoreria difícil, i perquè això es feia a través d'uns criteris massa clientelistes, poc objectius. La seva conclusió era que, en realitat, no hi havia hagut una política industrial digna d'aquest nom, i que les subvencions i avals havien estat distribuïts capriciosament, sense cap visió realista i de conjunt. En la seva intervenció d'ara, d'aquests moments, ha insistit en tot això que hem expressat, i que ja era contingut en la seva interpellació del dia 25 de febrer.

Comprendrà l'Il·lustre Diputat senyor Riera que les nostres paraules d'ara són per posar-nos, indubtablement, al costat de qui era llavors Conseller d'Indústria i Energia, l'Honorable senyor Joan Hortalà. Nosaltres no compartim la valoració de l'Il·lustre Diputat Riera, però vull afegir, o afegim, que és evident que amb els mitjans restringits de què disposa la Conselleria no es pot acudir a tot arreu, però els informes de què disposem ens permeten creure que tant el CARIC com el CIDEM han actuat correctament i han contribuït a superar moments difícils a moltes empreses petites i mitjanes.

El senyor Riera tampoc va ésser tendre amb el COPREC. Volem recordar que es tracta d'un organisme constituït l'estiu passat, i que la seva ambició és coadjuvar i promoure la reindustrialització del nostre país. Sense entrar en detalls concrets, nosaltres creiem que encara és prematur formular judicis sobre l'actuació d'aquest organisme marcadament tècnic. Cal esperar, almenys, que l'Institut Català de Finances resolgui nombrosos informes i projectes de crèdit i avals que li han estat tramesos pel COPREC.

En fi, l'Il·lustre Diputat socialista va admetre alguna crítica negativa sobre la política industrial localitzada fora de les ZUR —zones d'urgent reindustrialització. Respecte a això, només voldríem recordar que aquesta política ha suposat, només per a l'any passat, la creació d'uns 2.000 llocs de treball, la creació de 146 empreses, juntament amb una inversió globalitzada de 3.000 milions de pessetes.

Com a conseqüència de les seves crítiques, el Diputat senyor Riera ens proposa l'adopció d'una moció dividida en dues parts. A la primera, es preconitza la modificació del COPREC, donant entrada a representants de les organitzacions sindicals i empresarials. Nosaltres no votarem a favor d'aquest punt per dues raons: la primera, perquè considerem que aquest organisme està revestit d'un caràcter tècnic que no fa adient les incorporacions proposades; i la segona, perquè, posats a incorporar, també podríem integrar-hi altres estaments socials i econòmics, com són, per exemple, les cooperatives. El segon punt de la Moció suggereix la presentació al Parlament d'un pla de desenvolupament industrial de Catalunya, el qual hauria d'ajustar-se a la concessió de crèdits i avals. No tenim cap inconvenient a votar favorablement aquest punt, entre altres raons perquè ens permetrà conèixer la política que pensa portar a terme el nou titular del Departament d'Indústria i Energia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per intervenir algun altre Grup, aquesta Presidència.... L'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti, del Partit Socialista Unificat, té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, per dir que votarem favorablement la Moció, perquè pensem que és una moció plena de seny i en la línia del que els grups, alguns grups de l'oposició, anem dient respecte a aquest tema des de fa molt temps.

Pensem que la política d'aval, com altres temes discrecionals, amb una gran part d'element discrecional per part del Consell Executiu, han estat seguint tots aquests darrers anys una política de «perdigonada», una política de dispersió, una política de no respondre a un pla concret, un pla d'ordenació industrial, jo diria fins i tot un pla territorial, no la Llei d'Ordenació Territorial que discutirem, sinó un pla d'ordenació territorial des del punt de vista dels reequilibris territorials en el sentit econòmic i industrial de Catalunya. És per això que nosaltres pensem que el segon punt és un punt absolutament raonable, i hi votarem a favor.

I el primer ens sembla absolutament raonable, també. No ens sembla un argument —com ara es deia— que és un òrgan eminentment tècnic, i què hi faran dos representants de les centrals sindicals, pobres, i dos representants de les associacions empresarials més representatives. Nosaltres pensem que, precisament, en un organisme d'aquest tipus, és molt important la presència de les parts socials, perquè difícilment la reindustrialització de Catalunya es pot portar a terme amb uns costos socials, amb una conflictivitat menor, si les parts socials no hi són presents i no hi participen.

És en aquest sentit que donarem la nostra votació favorable.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup vol intervenir? (*Pausa.*) L'Il·lustre Diputat senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, fa tan sols dos mesos i mig, en el debat de Pressupostos, el nostre Grup va posar de manifest la mancança d'objectius i conseqüents realitzacions del Departament d'Indústria. Vàrem dir llavors que la iniciativa havia estat pràcticament nul·la perquè no hi havia tampoc imaginació, i en el discurs de rèplica —jo crec que això és important— no es varen rebutjar les nostres afirmacions.

En les reflexions sobre el que es va dir en el debat de la interpellació que donà lloc a la presentació d'aquesta Moció, observàvem com es repetia la història en el debat de Pressupostos, i es deixaven sense rebutjar les afirmacions que va fer en aquella ocasió el Diputat socialista. Es va dir llavors que els avals de la CARIC havien resolt alguns problemes de tresoreria i no havien contribuït a resoldre importants problemes de reconversió. Es va dir també que el Consell per a la Reindustrialització de Catalunya no s'havia pronunciat sobre quines serien les iniciatives empresarials i industrials a les quals calia donar suport, suport ja sigui per mitjà del crèdit, o ja sigui per mitjà de la concessió d'aval. Se'l va acusar també de discriminar la concessió d'ajuts, i en alguns casos —com en algunes cadenes de ràdio— de desnaturalitzar el concepte de la reconversió. Es va esmentar també la significativa recomanació de la Sindicatura de Comptes sobre la necessitat de verificar la bondat dels plans de viabilitat per als quals es sol·licitaven ajuts.

Finalment, es va demanar que es digués quina era la política

industrial i de concessió de crèdits i avals a les empreses privades que pensava dur a terme el Consell Executiu de la Generalitat.

A les afirmacions i a les preguntes esmentades, el llavors Conseller del Departament d'Indústria, senyor Hortalà, va contestar amb el que ell va qualificar —naturalment amb molt de coneixement, o un profund coneixement de la matèria— amb aquesta frase d'«ortodòxia acadèmica». Va dir, entre altres coses, que el suport tecnològic el constituïen les reglamentacions actualitzades, d'acord amb la Comunitat Econòmica Europea, i tota la política que duu a terme el laboratori general d'assaigs és una clara confusió entre el que és el suport tecnològic i la normativa en matèria de tecnologia, la qual cosa ens confirma altra vegada que predomina la voluntat de control, la voluntat d'intervenció sobre la d'estimular, sobre la d'orientar, sobre la d'impulsar les activitats industrials. El que no es va dir és com es pensaven dur a terme tan laudatoris projectes, i això era precisament el que nosaltres enteníem que demanava la interpellació.

La Moció presentada pretén, d'una part, incorporar al Consell alguns representants qualificats dels mitjans de producció, i és, per tant, una aportació favorable al fet que la societat civil intervingui en aquells aspectes de l'activitat pública en els quals hi té una provada experiència. La segona part de la proposta, pretén mobilitzar la Conselleria d'Indústria en l'elaboració d'un programa al qual ja ens hem referit. Em sembla que és, per tant, una proposta també positiva, perquè ens obliga a una més gran exigència respecte a la pròpia activitat, i ha d'ésser, per tant, un incentiu per al mateix Departament d'Indústria. No obstant això, també hem de referir-nos a la necessitat que el Parlament no interfereixi excessivament en les activitats del Consell Executiu, el qual, si li volem demanar responsabilitats, no podem condicionar en les seves funcions.

És per això que, amb la voluntat d'aclarir qualsevol dubte d'interpretació, la presentació del programa al Parlament s'hauria de fer, des del nostre punt de vista, amb caràcter informatiu, i no exigir l'aprovació d'aquesta Cambra. Creiem que la moció no va dirigida en altra direcció que la de fer una acció d'impuls al Consell Executiu, un impuls a l'activitat de Govern per part del Parlament, que crec jo que constitueix, juntament amb la de control, una de les més importants tasques d'aquesta Cambra.

És per tot el que he manifestat que nosaltres donarem suport totalment a la moció socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Cardús.

El Sr. CARDÚS : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, jo em limitaré a fer un comentari exclusivament del text de la moció. Tot el que no és aquí a la moció, jo diria que ho va contestar satisfactòriament —al meu entendre, molt satisfactòriament— l'anterior Conseller d'Indústria. Per tant, seria repetir el que va dir ell —possiblement no ho diria tan ben dit—, per la qual cosa em limitaré als dos punts concrets que ..., com s'ha dit, aquesta moció té dues parts. Es demana al Govern que faci dues coses que, aparentment, no tenen res a veure entre si, per la qual cosa les analitzaré per separat.

La primera d'elles es refereix a un assumpte molt concret : es vol modificar l'article segon del Decret 172/86, per tal de donar entrada com a membres del Consell —ja s'ha dit— a dos representants dels sindicats i a dos representants de les organitzacions patronals, cosa que sembla que complau a la majoria de grups. Nosaltres, en això, no hi estem d'acord. Creiem que la proposta està fora de lloc, ja que no encaixa —tal com intentarem demostrar tot seguit— amb la naturalesa jurídica del Consell, en vista de les funcions que li han estat encomanades. Creiem, i aquest és el nucli del nostre raonament, que, malgrat el seu nom —el nom no fa la cosa—, no es tracta d'un òrgan consultiu. En realitat, és una part del poder executiu. Es tracta fonamentalment d'un instrument de política industrial del Govern, i aquesta, lògicament, li pertoca al cent per cent a ell mateix definir-la; no toca als sindicats ni a les organitzacions patronals, les quals tenen, dins de la societat, unes funcions clarament definides, que no són precisament aquestes.

Si féssim una altra cosa, seria fer una mena de corporativisme; seria desvirtuar els mecanismes de la democràcia representativa; seria traïr la ja tradicional divisió de poders.

Per verificar que no es tracta d'un òrgan consultiu només cal analitzar l'article tercer del Decret, precisament el següent del que el senyor Riera vol modificar. És aquell on es determinen d'una manera exhaustiva les funcions del Consell, les quals són únicament les següents. Primer, dictaminar propostes relatives a les iniciatives de reindustrialització; segon, recomanar a les empreses línies d'ajut; tercer, proposar a l'Institut Català de Finances la concessió de crèdits propis o avals, i, en quart lloc, avaluar el seguiment de les actuacions practicades. O sigui que les seves actuacions són o poden ser vinculants, per exemple, en el fet que, encara que els avals i els crèdits els porti l'Institut Català de Finances, hi ha d'haver l'informe favorable del Consell; si no, no es poden aconseguir.

Per tot això, anunciem que ens oposarem al punt primer de la Moció que ens ocupa.

Quant al punt segon, les propostes del Grup Socialista són de molta més importància. Si em permeten l'expressió, són de gran volada, d'una gran ambició política. Es tracta d'elaborar, per part del Govern, un pla de desenvolupament industrial de Catalunya, en un termini realment curt, dos mesos, que hauria de ser aprovat pel Parlament. Els crèdits i els avals s'haurien d'ajustar a les directrius d'aquest pla. Evidentment, el senyor Riera passa del particular a l'universal amb una gran facilitat; passa de contemplar aspectes concrets i puntuals de la taxa política a demanar grans projectes amb una brevetat francament optimista. He arribat a dubtar-ne : no sé si quan ens referim a un pla de desenvolupament industrial volem dir el mateix. Si es tracta d'una planificació indicativa, o sigui, una planificació a l'estil de la dècada dels seixanta, potenciant un sector concret de l'economia que actua com a motor, com a impulsor de l'efecte multiplicador, comproment-se voluntàriament, el sector privat, a seguir determinades directrius i obligant el sector públic a determinades actuacions.

En tot cas, som de l'opinió que aquest sistema no seria recomanable a casa nostra, ja que tenim un teixit industrial, per fortuna, molt diversificat; no hi ha un sector que predomini d'una manera especial. A més a més, s'ha demostrat que aquest tipus d'actuació no és recomanable avui dia, és difícil de clarificar a mitjà i llarg termini en un sistema econòmic subjecte a grans

modificacions tecnològiques, amb un grau elevat d'inestabilitat monetària, uns tipus de canvi molt variables i, en general, una marcada inestabilitat de les variables econòmiques exògenes.

En definitiva, no és convenient, per ineficàç, en funció de l'estructura productiva del país, ni del moment concret en què vivim. La prova de tot això la té que no ho fa ningú.

Del que estem segurs és que no es tracta d'una planificació si us plau per força, o sigui una planificació imperativa, cosa que no encaixa amb el model de societat que es contempla en la Constitució. En tot cas, sigui el que sigui, tenim la certesa que no es pot fer tan de pressa com pretén el Grup que presenta la Moció.

Tampoc disposem de mitjans per fer coses de tanta envergadura; vostè mateix s'ha queixat moltes vegades, i avui mateix, i amb raó, de la penúria de mitjans de què disposa la Conselleria d'Indústria. Per altra part, he de manifestar que no hi estem d'acord; creiem que, de plans, més ben dit, de *planes de desenvolupament*, ja n'hi va haver prou al seu moment. (*Remor de veus.*) No encaixen amb la nostra manera d'entendre l'economia, que, en essència, es basa en la llibertat, a no interferir, fins on sigui possible (*remor de veus*), aquest instrument de decisió col·lectiva i democràtica que és el mercat. Naturalment, amb els ajustos i les mesures necessàries per garantir el lliure joc de la competència.

En resum, em sembla que ja ha quedat demostrat que no creiem en aquests tipus de planificació. Sí que creiem en el desenvolupament, i això, al nostre entendre, ja està contemplat en la política industrial que desplega la Conselleria, naturalment, limitada a les competències i els recursos de què disposem, tal com en repetides ocasions ha demostrat, al nostre entendre, el Conseller d'Indústria, amb escreix.

És per tot això que també ens oposarem al punt segon de la Moció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem de passar ara, doncs, a la votació dels dos punts corresponents que, pel que sembla, s'haurà de fer per separat.

Els il·lustres membres de la Cambra que estiguin a favor del primer punt de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest punt primer ha estat refusat per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara passem a la votació del punt segon.

Els qui siguin favorables a aquest punt segon de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat refusat per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Minería a la Comarca del Berguedà

Passem ara a la Moció següent, que és la subsegüent a la

interpellació al Consell Executiu sobre la Minería a la Comarca del Berguedà, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. RIERA : Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Moció que presenta el Grup Socialista, també subsegüent al debat de fa quinze dies, respecte al futur de la minería de la comarca del Berguedà, la presentem perquè, si bé el Consell Executiu, al llarg del debat de la interpellació, va coincidir amb el Grup Socialista que la situació de la minería del Berguedà era una situació greu, difícil i que, realment, venia de lluny —que no era d'ara, que era coneguda, que venia de lluny, la problemàtica del sector miner a Catalunya i arreu d'Europa, no és una problemàtica d'aquest any ni de l'any passat, malauradament, sinó que venia de lluny—, va afirmar tot seguit, el Govern, que estava fent tot el que podia, tot el que estava a les seves mans per intentar encarrilar, intentar resoldre tots els problemes que derivaven d'aquesta situació crítica de la minería del Berguedà. I això, senyores i senyors diputats, no és cert. Al nostre entendre, el Govern no sols no ha fet el que podia fer en aquest tema, sinó que ni tan sols ha complert les pròpies normatives que el Departament mateix, en temes de minería, dictaminava, i, fins i tot, no ha actuat amb una dedicació especial en el compliment de les lleis que el mateix Govern es veia obligat a executar, tota vegada que aquest Parlament les havia aprovades.

Així vam veure i hem vist com, malgrat que el Decret 247, de l'any 85, feia esment de la minería del Berguedà com una actuació que s'havia de tirar endavant per part del Govern, fins a la data d'avui cap mena d'ajuda ni cap mena de subvenció havia arribat a aquest sector.

Així veiem també com, malgrat que aquest Parlament va aprovar l'any 83, ja fa ara més de quatre anys, la Llei d'Alta Muntanya, el pla comarcal del Berguedà encara estava per redactar, encara estava per posar a la taula del Consell Comarcal de Muntanya el primer document de treball que pogués emmarcar la situació crítica d'aquesta comarca.

I, certament, al nostre entendre, la situació és prou greu —prou greu— per intentar corregir aquesta manca d'actuació, aquesta, permetin-me dir-los-ho, aquesta greu negligència del Consell Executiu. La minería del Berguedà —el mateix Conseller ho va manifestar en aquesta Cambra, deia en concret que la mina de Carbons de Berga tenia, pràcticament, assegurada l'explotació continuada durant nou mesos. Ho va manifestar el mateix Conseller en el debat anterior.

Per altra banda, lògicament, el que es pot derivar de la crisi d'aquesta minería al Berguedà és prou notori, l'hem discutit a bastament en aquest Parlament, el que pot representar per a una comarca ja durament colpejada per la crisi, com és la comarca del Berguedà. No cal que m'hi estengui.

És per això que el nostre Grup proposa avui en el Parlament que el Parlament acordi encomanar al Consell Executiu que, a través de l'empresa d'Investigació Minera Lluís Marià Vidal, de la Generalitat de Catalunya, procedeixi en la major brevetat a l'estudi més exhaustiu de les reserves de carbó de la comarca del Berguedà, amb un dictamen de viabilitat del conjunt de les explotacions per tal d'assegurar, per tal de mantenir els llocs de treball.

Pensem que aquesta part d'aquesta Moció és important que el Govern l'assumeixi, tota vegada que el Govern no pot dimi-

tir d'una responsabilitat que és conèixer, el mateix Govern, quines disponibilitats energètiques tenim a Catalunya.

Jo recordo que el Conseller Hortalà, quan va presentar a l'opinió pública, als mitjans de comunicació el projecte de l'empresa Petrolis de Catalunya, un dels seus objectius era assegurar l'autonomia energètica de Catalunya. Senyores i senyors diputats, com podem parlar d'autonomia energètica de Catalunya si realment no coneixem, el Govern desconeix de la mateixa energia, dels mateixos recursos que hi ha a Catalunya, com són els de la mineria, desconeix les possibilitats d'aquest sector?

Per tant, pensem que és obligació del Govern conèixer els recursos energètics i miners de què disposa Catalunya i, en concret, del que hi ha a l'Alt Berguedà. Pensem que és l'obligació del Govern i ho ha de fer, perquè requereix que, com a Govern, no sols per l'interès del Berguedà, per interès nacional del país, coneguem aquests recursos miners dels quals Catalunya pot disposar.

Per altra banda, també, manifestem la necessitat que això vagi junt amb un pla de viabilitat d'aquestes explotacions. Evidentment que sí; difícilment podem compaginar les dues coses si no ho tenim perfectament taxat, perfectament present per tal de diversificar, fins i tot, on va a parar aquest carbó que puguem extreure, si és que es pot extreure, i amb quines condicions el podem extreure.

I, per altra banda, la necessitat de poder avaluar el necessari manteniment, donar ocupació, la màxima possible, de llocs de treball, a aquest sector de la mineria.

Per altra banda, com que hem dit abans que de la mineria del Berguedà depèn bona part del futur de la comarca, perquè ja és una comarca prou colpejada per la crisi econòmica, per això proposem el següent punt, que diu el següent: «Que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu que, d'acord amb el que preveu la Llei d'Alta Muntanya, elabori en el termini d'un mes i presenti al Consell Comarcal el preceptiu pla comarcal del Berguedà.»

Entenem, senyores i senyors diputats, que el Consell Comarcal de Muntanya ha complert les seves obligacions posant a la taula del conseller corresponent, el Conseller senyor Bigatà, tota l'enquesta a què fa referència la Llei d'Alta Muntanya perquè es pugui elaborar el pla comarcal de muntanya. Entenem que ara escau al Govern fer un esforç, fer un esforç al més ràpid possible, de situar a la taula del Consell aquest projecte de pla comarcal, perquè sortosament tenim aquesta eina, i és important, en aquest moment, fer-la efectiva. Aquesta eina important pot emmarcar els diversos sectors econòmics en un futur que tots volem —ho espero i ho desitjo— per a la comarca del Berguedà.

Permetin-me, en aquest sentit, que llegeixi l'article 4.2 de la Llei d'Alta Muntanya, que concreta i precisa què diu i què ha de contenir aquest pla comarcal. Diu el següent: «Els plans comarcals de muntanya han de contenir, com a mínim: punt primer, a) l'estudi socio-econòmic de la comarca i l'explicitació de les possibilitats de desenvolupament dels diversos sectors econòmics, socials i de serveis, expressats en forma d'objectius, concretats en el temps i en l'estratègia d'actuació.

»b) Els programes d'actuació amb la indicació de les accions, la localització, els terminis i el cost de les inversions necessàries.

»c) El pla d'inversions directes i complementàries amb l'explicitació anual, referida als programes d'actuació. S'entenen per inversions directes les dels departaments propis de la Generalitat i, si s'escau, d'altres administracions actuants en el territori de les comarques de muntanya, i, per inversions complementàries, les específiques de l'òrgan de la Generalitat encarregat de la política de muntanya.»

I, punt d), «Directrius orientadores de planificació urbanística a l'àmbit comarcal.»

Disposem d'un eina important, que és aquesta Llei, que s'escau perfectament de manera urgent aplicar-la al Berguedà —deixin-me dir-ho— potser més que a cap altra comarca; evidentment que a les altres també, però en aquest cas és una urgència immediata poder dissenyar aquest marc necessari, per poder introduir en aquest marc la crisi del sector miner a Catalunya i, en concret, el de l'Alt Berguedà.

Per tant, doncs, pensem que és important fer utilitzar aquesta eina de manera urgent i ràpida i, per altra banda, també proposem que les centrals sindicals i empresarials més representatives de la comarca estiguin presents en un diàleg a la configuració d'aquest pla comarcal del Berguedà. I per què ho proposem, això, senyores i senyors diputats? Ho proposem perquè entenem que la presència sindical i empresarial a la comarca en l'elaboració d'aquests plans és bàsica: és bàsica perquè falta un consens, una col·laboració mútua important per tirar endavant aquesta comarca del Berguedà; falta, certament, una entesa per entre tots poder portar un esforç per tirar endavant tota aquesta comarca.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, jo estic convençut que tots convindran amb mi que, aquesta entesa que fa falta per a la comarca del Berguedà, a qui s'escau primer tenir-la és als diputats i a les diputades que hi ha en aquesta Cambra. Per les dades que té aquest Diputat i per les propostes d'esmenes que se m'han fet a aquesta Moció, jo estic convençut que, si realment es confirmen en la posició els diputats, els grups de la Cambra, podem arribar a un consens, un consens que jo els agrairé, però no solament jo, sinó tota la comarca del Berguedà; pensem que la reclama i realment la necessita, per la mineria i pel que això representa per al futur de la comarca del Berguedà.

Per això, senyores i senyors diputats, nosaltres posem a votació aquesta Moció, amb el benentès que prèviament, lògicament, escoltarem totes les propostes d'esmena que facin els diversos grups, per tal d'intentar arribar a un consens, consens a què espero i desitjo que arribi aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció han presentat esmenes el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el de Convergència i Unió. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casanovas, d'Esquerra Republicana.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, és evident que la comarca del Berguedà es troba actualment abocada a un atzucac, i això ho tenim ben clar tots, em sembla, i s'hi han de buscar solucions.

La mateixa Conselleria d'Indústria estava ja al corrent del problema —no estem d'acord amb el que deia fa poc el senyor Riera, que el Govern no hagi portat a cap cap actuació: això es demostra, hi ha hagut empreses que hi han treballat, sobre

aquest problema. Ara bé, nosaltres creiem que això ha de tenir una solució al més ràpidament possible: la situació està arribant a uns límits gairebé insostenibles. Actualment, a Berga, concretament, les explotacions de carbó s'han de fer..., els miners, abans no arriben al lloc de l'explotació, han de fer aproximadament sis quilòmetres de vagoneta a l'interior de la muntanya i una vegada s'acaba aquest recorregut de la vagoneta encara han de fer un tram amb unes telecadires per poder arribar al lloc on realment es fa l'extracció.

Això és costós per als miners, però no solament és això, sinó que també l'extracció del carbó ha d'anar en sentit invers, o sigui que fa encarir enormement aquesta explotació, actualment ja en fase d'esgotament, també, perquè tots hem de comprendre que les mines de carbó —o de qualsevol altra cosa— arriba un moment que s'esgoten i que, doncs, no es poden continuar explotant.

Es en aquest sentit que la Conselleria va dir, va encarregar a l'empresa ADARO que es fes càrrec d'investigar sobre les reserves que hi havia en aquesta zona carbonífera.

És per això que nosaltres no podem admetre tal com està redactat el punt en el qual es diu que es faci, amb la major brevetat, un estudi més exhaustiu de les reserves de carbó. Nosaltres creiem que aquest estudi està fet i nosaltres proposem, en canvi, en la nostra esmena, l'esmena número 1, des del nostre punt de vista, que diu: «procedeixi a la realització de les investigacions mineres d'acord amb els estudis que sobre reserves de carbó a la conca del Berguedà ha realitzat l'empresa ADARO.» El que s'ha de fer és procedir a un estudi de si són o no rendibles les explotacions mineres de la zona. L'estudi sobre les reserves ja és fet; ara, aquestes reserves, són explotables i són econòmicament rendibles o no? És això el que s'ha de decidir, i és per això que nosaltres fem la modificació del punt 1.

També «al mateix temps que s'elabori un informe de viabilitat del conjunt de les explotacions per veure la possibilitat d'assegurar el manteniment». I nosaltres diem «la possibilitat d'assegurar el manteniment» perquè de cap manera es pot demanar que es faci un dictamen que ja el mateix dictamen asseguri el manteniment dels llocs de treball; el dictamen no els pot assegurar, els llocs de treball, no sabem si serà positiu o no. Per tant, nosaltres diem, en lloc d'això... Això fóra el mateix que si anéssim a casa el metge i que ens fes un reconeixement per assegurar-nos que tenim bona salut; el reconeixement el farà, i a resultes del reconeixement dirà si tenim o no tenim bona salut, el metge. I, per tant, nosaltres fem també una modificació d'aquest punt amb la idea de millorar-lo, no de distorsionar-lo, sinó de millorar-lo i adaptar-lo a la realitat, que diu: «al mateix temps que s'elabori un informe de viabilitat del conjunt de les explotacions per veure la possibilitat d'assegurar el manteniment de les activitats i la corresponent ocupació.»

També, sobre el segon punt, nosaltres voldríem fer-hi unes modificacions, unes esmenes, perquè d'acord amb la Llei de Muntanya el que es demana aquí no s'hi adapta. El que s'ha de donar a l'aprovació és un projecte, no un pla, no un pla, com diu... el pla comarcal del Berguedà; és un projecte de Pla i el projecte evidentment ha de preveure una sèrie d'actuacions, que són les que aquí es demanen —nosaltres també hi estem d'acord—, i aquest projecte, d'acord amb l'article 7 de la Llei

de Muntanya, serà informat i aprovat. Nosaltres creiem que aquesta és la forma normal de fer-ho, i és per això que nosaltres esperem que siguin admeses les nostres esmenes.

Hem llegit les altres esmenes que hi ha. Nosaltres creiem que..., és clar, evidentment, les hem fetes nosaltres... creiem que les nostres són les millors, i creiem que són les millors perquè hem estudiat detalladament la forma de redactar-les, i creiem que són les que s'adapten més a la legalitat.

Esperem que el senyor Riera ens acceptarà aquestes esmenes, que no van encaminades a res més que a millorar el text per ell proposat, perquè tots plegats estem preocupats pel que pugui succeir a la comarca del Berguedà.

I és en aquest sentit que nosaltres hem fet aquestes esmenes, amb la intenció de millorar.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per defensar l'esmena de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Cardús.

El Sr. CARDÚS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com ja va manifestar el mateix Conseller d'Indústria, compartim la preocupació del Grup Socialista respecte a la comarca del Berguedà. El problema, tal com deia el senyor Hortalà, és un problema greu, un problema antic que afecta aquest sector de la minera, des de fa molts anys, a escala europea.

S'han pres mesures, s'han pres mesures, senyor Riera; entre d'altres, de la classe que s'indica en el punt primer de la Moció, al qual hem introduït un conjunt d'esmenes per tal que reflecteixi més exactament, al nostre entendre, la situació en què ens trobem i els objectius que es poden assolir.

Estem molt en la línia del que ha exposat el senyor Marçal Casanovas. En primer lloc, proposem la substitució de l'expressió «a l'estudi més exhaustiu» per l'expressió «a la investigació». Creiem que d'aquesta manera el text s'ajusta més exactament a la realitat. L'estudi en qüestió ja està fet, l'ha realitzat l'empresa ADARO, Investigacions Mineres, la qual pertany a l'INI. El que cal fer ara és començar la investigació, precisament, en la forma i amb els límits que s'indiquen en l'estudi a què ens referim. En concret, es farà la investigació pertinent a la zona de Saldes, i en una segona fase es faria a la de Vallcebre —per cert que, per realitzar-la, ja s'ha concedit, per part del Banc de Crèdit Industrial, un préstec de 50 milions de pessetes, ampliable a 150.

També proposem la substitució de l'expressió «que asseguri el manteniment dels llocs de treball del sector» per l'expressió «amb l'objectiu d'aconseguir la màxima ocupació possible en el sector».

Creiem que el nostre text s'ajusta —malauradament— molt més a la realitat, ja que no hi pot haver cap dictamen que asseguri res a priori, com deia fa un moment el senyor Marçal Casanovas.

Respecte al punt segon de la Moció, proposem la modificació del paràgraf primer, fins al primer punt, en el sentit de suprimir l'expressió «elabori», ja que pot donar a entendre que encara no s'ha començat a treballar, cosa que no és així, atès que el pla es troba en fase d'elaboració.

També entenem que s'ha de substituir «el termini d'un mes» per l'expressió «el termini que fixa la Llei», que —com de

tots és conegut— és d'un any —un any, no mig any— a partir de la presentació de l'enquesta al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Sí, senyor Riera : Disposició Transitòria Segona del Decret 84/84 i Disposició Tercera de la Llei d'Alta Muntanya; o sigui, vostè es referia... en general, quan és el primer pla, hi ha una Disposició Transitòria que diu que en comptes de mig any és un any, i aquest és el primer —després ho podem mirar, si ho vol—, és un any. Aquest termini, el termini d'un any, fineix, segons se'ns ha manifestat, el proper mes de maig. Per tant, creiem que no és lògic anticipar aquesta data ni, a través d'una Moció, variar la forma d'aplicació d'una norma de rang superior, particularment tenint en compte que només es guanyarien uns quants dies.

A partir del primer punt fins al final del text —estem en el punt segon—, creiem que el mandat que s'hi conté és totalment innecessari, ja que es limita a reproduir, al nostre entendre, amb menys fortuna d'estil i amb menys precisió conceptual, determinats articles de la Llei de Muntanya.

Efectivament, la Llei ja indica —article 4, apartat segon— les actuacions que ha de contenir —vostè ho ha llegit no fa gaire— i també preveu els mecanismes de participació i de consulta de totes les diverses organitzacions i entitats comarcals, a fi de recollir demandes i suggeriments —article setè— : si aprovéssim la Moció en els termes que ens proposa el Grup Socialista es pot interpretar que únicament creu que s'ha de consultar les centrals sindicals i les organitzacions empresarials més representatives; si fos així, ens quedariem curts, ja que la Llei en aquest aspecte és molt més àmplia i molt més generosa, ja que té prevista la participació de tot tipus d'associacions i entitats.

Finalment... No. També proposem la inclusió d'un punt tercer : en la nostra proposta s'insta el Consell Executiu a prosseguir les actuacions realitzades, que han estat moltes fins ara, davant les altres administracions i davant les mateixes empreses afectades, per tal d'aconseguir accions per aconseguir la continuïtat. Creiem que tothom estarà d'acord amb aquesta visió, ja que, de l'acció comuna, només se'n poden derivar beneficis per als afectats.

És per tot això que demanem al Grup que ha presentat la Moció que vulgui acceptar les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se en relació amb aquesta Moció, invito els diferents grups a fer-ho. Grup Mixt? *(Pausa.)* Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat? *(Pausa.)* En nom del Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular està plenament d'acord amb el contingut de la Moció que ha presentat el Grup del PSC.

Voldria recordar que al debat de Pressupostos d'enguany el nostre Grup ja va presentar una esmena —precisament, la 498—, incrementant substancialment la partida d'assessoraments per a indústries extractives, encara que —i també s'ha de recordar— la referida esmena, en no comptar amb el suport del Grup majoritari d'aquesta Cambra, no va prosperar. I el

nostre Grup sap de la difícil situació que travessa la mineria a Catalunya, no sols al Berguedà, encara que potser l'exemple d'aquesta comarca sigui el més significatiu.

I és certament molt trist que una indústria com la minera, que començà a les nostres terres els primers anys del segle passat, i que ha sabut superar, dificultosament, sí, però en va sortir endavant, les diferents crisis que ha travessat —i cal remarcar la dels anys 20 i la dels anys 60—, se la deixi ara caure sense que la nostra Administració li prometi ni li doni cap expectativa de futur.

El Berguedà, ara, necessita l'Administració, i si està en vigor una llei d'alta muntanya, normal i desitjable és que, d'una vegada, el Consell Executiu elabori el pla comarcal de les diferents comarques situades en alta muntanya. Del contrari, donarem proves un altre cop que la utilitat de les lleis que aprova aquest Parlament està totalment condicionada i, en moltes ocasions, pel mateix Executiu de Catalunya.

És per això que hem de dir, a la vista de les esmenes presentades a aquesta Moció pel Grup de Convergència i Unió, que aprovem un compromís per part del Grup majoritari envers el problema que la Moció planteja, i és per aquest motiu que el nostre Grup veuria de bon grat que aquestes esmenes hi fossin incorporades. Sigui com sigui, el Grup Popular abonarà la Moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. El presentador de la Moció té el torn per indicar si accepta o no les esmenes que aquí han estat defensades. El senyor Santi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA : Gràcies, Honorable President. Haig de dir, senyores i senyors diputats, que pujo a la tribuna certament amb una satisfacció important, per haver comprovat que, realment, penso que l'entesa és possible, almenys en aquest tema. Jo voldria que servís de precedent per a futures ocasions. *(Remor de veus i rialles.)* I, tot seguit, passaré a comentar totes les esmenes que s'han presentat i el que en pensa el Grup Socialista.

En primer terme, respecte a les esmenes del senyor Marçal Casanovas —que, d'alguna manera, poden coincidir en algun aspecte amb les esmenes que presenta l'Il·lustre senyor Enric Cardús—, nosaltres acceptariem, més aviat, l'esmena que presenta Convergència, tota vegada que el text que expressa : «Pel que fa» —diu— «a la investigació de les reserves de carbó de la conca del Berguedà», pensem que escau més en el text, perquè nosaltres no estem d'acord que la investigació que s'està fent, proposada per l'empresa Lluís Marià Vidal, de la Generalitat, sigui exhaustiva a la conca del Berguedà. Està limitada, senyor Casanovas, al que en denominen la zona «d'enfitament», que s'ha fet en funció d'un interès conjuntural, d'una empresa, però no està en funció de la conca del Berguedà, i pensem que és important, perquè el Govern ha de conèixer les reserves que hi ha a la conca, prescindint del que, en aquest moment, penso jo d'aquest enfitament.

Per tant, pensem que el redactat que queda, que era, realment : «la conca del Berguedà», i, per tant, jo entenc, de la bona fe d'aquesta resolució, que, si s'escau, s'haurà d'ampliar la investigació a la zona que en aquest moment està mirant l'empresa ADARO, per encàrrec de l'empresa de la Generalitat, altres zones de la conca en què hi pugui haver també carbó,

perquè hem de conèixer si n'hi ha, i en quines condicions està per a la seva extracció.

Per tant, penso que la proposta que fa el Grup de Convergència i Unió concreta més i està més d'acord amb aquesta filosofia que ha animat a portar a la taula a votar aquesta Moció el Grup Socialista.

Per altra banda, també, l'expressió que fa d'aconseguir la màxima ocupació en el sector : d'acord, senyor Cardús, estem d'acord, s'han de conèixer els recursos que hi ha, conèixer la seva viabilitat i possibilitar el màxim d'ocupació del sector; l'actual, o més, o menys, en funció, lògicament, de la situació d'aquest carbó, veritat? Per tant, estem d'acord amb la filosofia que a vostè li ha fet proposar aquesta esmena i, per tant, hi votarem a favor.

Respecte al següent punt, que el senyor Cardús em deia : «Senyor Diputat, el termini és un any». Miri, no és cert, no és un any. No és un any, miri : el Decret 84, a què vostè fa referència, fet el 27 d'abril del 84, i signat pel senyor Bigatà i el senyor Jordi Pujol com a President de la Generalitat, en la Disposició Transitòria Segona diu : «Per a la redacció del primer pla comarcal de cadascuna de les comarques de muntanya, el termini màxim de realització serà l'establert en l'article (...) serà d'un any...» Vejam. «Per a la redacció del primer pla comarcal de muntanya de cadascuna de les comarques de muntanya, el termini màxim de realització tècnica del projecte establert en l'article 10.1 d'aquest Decret serà d'un any.» L'article 10.1 d'aquest Decret —i aquí està el Decret, i no està esmenat, que jo ho sàpiga— diu concretament, l'article 10.1 : «L'òrgan de redacció trametrà al Consell Comarcal de Muntanya el projecte de pla comarcal per a la seva aprovació inicial, si s'escau, que haurà de produir-se en el termini d'un mes.» Pensem que aquest termini comença a desenvolupar-se en el si del Consell Comarcal de Muntanya quan hi ha el primer projecte redactat; si no, vostès haurien dit, no l'article 10.1, sinó l'article 9.1, que feia referència al pla dels sis mesos.

Per tant, entenem —almenys, aquesta redacció, llevat aquest del senyor Conseller— que hauria fet referència, no al 10.1, sinó al 9.1, que sí que allà deia sis mesos. Per tant, entenem que aquest pla... Bé, en qualsevol cas, és una discussió, potser, en aquest moment, tampoc massa adient, però que es presenti al més urgent possible i, en tot cas, és un termini màxim. Per tant, si es presenta al cap d'un any, que serà el mes de maig, escolti, contents, eh? No ve d'un mes. Per això no hem de fer pas qüestió i, per tant, endavant, eh?

Per altra banda, doncs, acceptarem també aquesta esmena proposada pel Grup de Convergència, posarem a votació el nostre segon punt, eh?, o sigui...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, aquesta Presidència entén el que va indicant l'Il·lustre Diputat. El punt 1 de l'esmena de Convergència i Unió ha estat acceptat; el punt 2...

El Sr. RIERA : El punt 2 ha estat acceptat ja que modifica el primer punt de la..., eh?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord. El punt 2, també. Resta ara que es defineixi sobre el tercer punt.

El Sr. RIERA : El tercer punt, nosaltres també estem d'acord a acceptar-lo, perquè pensem que és lògic i, per tant, doncs, pensem acceptar-lo perfectament.

Bé. Jo, senyors diputats, només vull acabar, doncs, per agrair l'esforç que en aquest cas fa la majoria. Realment, penso

que no és fàcil, que és difícil per a la majoria, al nostre entendre, corregir una acció del Govern i, per tant, això els honora, i penso que és important que s'hi hagi arribat. Jo els ho agraeixo i, en definitiva, esperem ara que, aprovada aquesta Moció, el Consell Executiu no se'ns hi adormi, l'apliqui de manera al més urgent possible, de la manera més immediata, amb diàleg amb les parts socials de l'Alt Berguedà, ja que, en definitiva, insistir que tant de bo en altres aspectes, senyores i senyors diputats, arribéssim al consens arribat en aquesta proposta, que ben segur que el nostre país, realment, se'n gaudiria de manera notòria.

Amb aquest desig de bona voluntat que expressa aquest Diputat, senyor President, gràcies per la seva benvolença.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per tant, per coneixement dels il·lustres... (L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.) El senyor Marçal Casanovas?

El Sr. CASANOVAS (de l'escó estant) : Sí, senyor President. Voldríem demanar que es fes votació separada del punt 3, dels altres dos.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Del punt 3 de l'esmena acceptada al Grup parlamentari de Convergència...

El Sr. CASANOVAS : El punt 3; ara, ha quedat constituït en tres punts.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El punt 3 de l'esmena...

El Sr. CASANOVAS : El punt 3 de l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquest, separadament dels punts 1 i 2.

El Sr. CASANOVAS : Sí, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, per a coneixement dels senyors diputats, votarem en primer lloc el punt 1... (L'I. Sr. Subirà demana per parlar.) El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ (de l'escó estant) : Senyor President, a mi em sembla que seria convenient —és breu— que es donés lectura a exactament què es posa a votació, i d'aquesta manera, quedaria molt més clar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perfectament. Si aquesta Presidència no ho ha entès malament, prego a l'Il·lustre Secretari que llegeixi en primer lloc aquests tres punts. Aquests tres, que corresponen al primer punt de la Moció.

El Sr. SECRETARI SEGON : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, a través de la societat d'investigació minera Lluís Maria Vidal, societat anònima, de la Generalitat de Catalunya, procedeixi amb la major brevetat a la investigació de les reserves de carbó de la conca del Berguedà, amb un dictamen de viabilitat que tingui per objectiu aconseguir la màxima ocupació possible en el sector.

»2. El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que, d'acord amb el que preveu la Llei d'Alta Muntanya i en el termini que aquesta fixa, presenti al Consell Comarcal el preceptiu pla comarcal del Berguedà.»

I, punt tercer... (Pausa.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : El que passa és que, aquest punt tercer, potser l'hem d'incorporar aquí, o no? Al final, com un punt nou, com a tal addició que es proposava. Per tant, ara, faci el favor de llegir aquest paràgraf.

El Sr. SECRETARI SEGON : «Aquest pla comarcal ha de preveure el conjunt d'actuacions econòmiques i de foment d'iniciatives empresarials que cal dur a terme per tal de fer possible el desenvolupament econòmic que la comarca necessita.

»En el procés d'aprovació del pla comarcal del Berguedà es preveuran els mecanismes que permetin la consulta i la participació de les centrals sindicals i les organitzacions empresarials més representatives de la comarca.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : I, aleshores, el tercer punt, que és el punt d'addició de l'esmena convergent, faci el favor de llegir-lo, que és el que està subratllat amb negre.

El Sr. SECRETARI SEGON : Sí. «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que prossegueixi les gestions iniciades davant les comunitats europees, l'Administració central i les empreses afectades per tal d'aconseguir les accions necessàries per assegurar la continuïtat de la mineria del carbó al Berguedà.»

(*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, escolta la lectura, queda molt clarificada la qüestió. Nosaltres demanàrem votació separada de cada punt i, dins del punt 2, votació separada del primer incís, que comença amb «El Parlament de Catalunya» i acaba amb «el pla comarcal del Berguedà», de la resta del punt 2, i, després, el punt 3.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé. Queda entès. Per clarificació, anirem a pams, a poc a poc. Per tant, primer punt de la Moció, vots a favor i vots en contra.

Primer, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

En relació amb el segon punt, votarem ara tot seguit el primer paràgraf, que correspon al punt 2 de l'esmena convergent.

Vots a favor d'aquest paràgraf, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El primer paràgraf, tal com ha quedat referit, ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Segon paràgraf, que correspon al text que queda subsistent de la Moció presentada pel senyor Santi Riera.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest paràgraf ha quedat rebutjat per 30 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

I, finalment, el punt tercer, que correspon a l'esmena acceptada, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que és el punt 3, que és d'addició.

Vots a favor, es posin drets.

En contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Actuació de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica

Passem ja a la darrera moció d'aquest Ple, que és la Moció que es presenta, corresponent a la interpellació sobre l'actuació de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Moció que presento és conseqüència de la interpellació que vaig formular en el darrer Ple sobre l'actuació de la CIRIT.

La resposta a la interpellació sobre l'actuació de la CIRIT, i, complementàriament, la resposta a unes preguntes orals que vaig formular dijous passat a la Comissió de Cultura, també sobre la CIRIT, m'han portat a dues conclusions : la primera conclusió és que tinc greus sospites que, en el Consell Executiu de la Generalitat...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego —perdoni, Illustre orador— als il·lustres diputats que tinguin silenci, si us plau.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Deia que la primera conclusió és que m'ha arribat —he tingut greus sospites— que, en el Consell Executiu de la Generalitat no hi ha ningú que sàpiga què passa amb la CIRIT. Per què? Perquè l'Honorable senyor Bassols va dir-me, com una de les primeres coses, en replicar la interpellació, que la seva intervenció a la CIRIT era nul·la. Va comparèixer a la Comissió de Cultura per contestar preguntes sobre la CIRIT l'Honorable Conseller d'Ensenyament, i l'únic que va dir és : «Cedeixo la paraula al senyor Secretari de la CIRIT». Per tant, estic alarmat, perquè aquesta Comissió és la que hauria de coordinar totes les actuacions del Consell Executiu en matèria de recerca i innovació tecnològica.

La segona conclusió que vaig treure és que el Consell Executiu no té una política científica. La primer part de la interpellació demanava per què s'havia abandonat el foment d'unes línies prioritàries de recerca. L'Honorable senyor Bassols va dir que no hi havia un abandó de les línies prioritàries de recerca, sinó una simple acomodació al canvi de circumstàncies. I això és a la transcripció provisional. Però, resulta que el dijous següent, dijous passat, el senyor Secretari de la CIRIT, a la pregunta concreta : «Quines línies prioritàries de recerca s'havien definit d'acord amb el Decret de 1982?», va dir que no havia definit ni una sola vegada, el Consell Executiu, les línies prioritàries de recerca.

A una segona pregunta : «Quins convenis s'havien signat d'acord amb aquestes línies prioritàries de recerca?», el senyor Secretari de la CIRIT va respondre que no s'havia firmat ni un sol conveni, ni tan sols l'any 1982, que la consideraven tan urgent, que van fixar unes prioritats provisionals per poder subvencionar aquestes línies prioritàries de recerca.

I, quant als propòsits de capteniment, l'únic que va dir és que mentre ens moguessim en aquest pla de finançament, l'únic que es podia fer és fomentar la recerca aplicada seguint la tramitació de prioritats que estableix el mateix Decret de 1982.

Ara bé, què passa mentre no hi hagi una definició d'una polí-

tica científica? Entretant —els deia jo—, s'està fent la política de la repartidora, la política de cafè per a tots; volen acontentar a tothom amb petits ajuts. Però, de fet, això no significa que hi hagi una repartició uniforme, perquè, de fet, hi ha uns greus desequilibris. Per exemple : en la concessió de beques a la recerca i ampliació d'estudis a l'estranger, el 22 de juliol de 1986, les ciències mèdiques, la biologia i la química sumades s'emporten, de la quantitat concedida, un 48%, gairebé la meitat; les ciències mèdiques soles, un 33%, una tercera part; mentre que la tecnologia només prop d'un 10%. Per tant, aquestes diferències obeeixen a una anàlisi feta, obeeixen a unes prioritats assumides? De què són fruit?

Però, també hi ha una manca de control dels treballs realitzats en aquest sistema de petits treballs. Jo em vaig dirigir fa uns mesos al Consell Executiu demanant com podia fer, aquest Diputat, per consultar les memòries que són obligatòries en algunes convocatòries. La resposta que em va trametre el senyor Bassols, és que necessitava permís dels autors i, això, al·legant el dret de propietat —tinc la carta del senyor Bassols aquí. Penso que això és obstrucció, perquè es tracta de documents públics, i aquest Diputat hi hauria de poder tenir accés, perquè és el que controla la qualitat dels treballs realitzats.

Per tant, jo penso que cal canviar l'actuació. Però, encara que els motius de presentar la moció són una actitud crítica respecte a l'actuació de la CIRIT, en canvi, els termes de la moció presentada són constructius, jo penso que són termes que podrien ser fàcilment assumits.

El primer punt, la primera mesura que es proposa, és potenciar el Consell Científic i Tecnològic. I això per què? Perquè és l'òrgan de participació social que hauria de contribuir a proposar uns objectius, a proposar unes prioritats. I per què s'ha de potenciar? S'ha de potenciar perquè jo penso que hi ha hagut un menysteniment del paper del Consell Científic i Tecnològic. Per exemple, en puc donar dades : quan es va ampliar el Consell Científic i Tecnològic a conseqüència de la reforma de l'any 81, va tardar un any a constituir-se; el primer informe global, no l'emmet fins al 1984, i, actualment, tinc entès que fa molt temps que no s'ha reunit el plenari del Consell Científic i Tecnològic. Per tant, per poder assentar les bases d'una política científica és necessari, primer, per fixar aquests objectius, que es potenciï el paper del Consell Científic i Tecnològic.

La segona i tercera mesures que es proposen estan relacionades, i em sembla que també serien fàcilment assumibles. Es demana que es definixin unes línies prioritàries de recerca abans del Pressupost de 1988, i que en aquest Pressupost hi hagi una dotació per al foment de línies prioritàries.

Jo demano que ho assumeixin, demano que ho votin tots els grups, per què? Doncs, perquè penso que són coses raonables i perquè, a més, no nego que s'hagin de fer les altres actuacions, com ara el foment de l'esperit científic entre la joventut, o, fins i tot, que existeixi algun tipus d'ajut indiscriminat; però si es vol solucionar el problema de lligar la recerca amb les necessitats de la tecnologia, amb les necessitats de la indústria, cal, de vegades, doncs, fixar unes àrees prioritàries que necessiten un ajut especial. I, el que demano —si demano que ho votin tots—, em sembla que ho hauria d'assumir molt més encara el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió. Per què? Perquè demano una cosa que vostès, l'any 1982, quan van fer

aquell Decret, consideraven tan urgent que van fixar tres prioritats —que ja vaig enumerar : biotecnologia, etcètera—, per al pressupost del 1982, i, en acabat, resulta que ve el senyor Secretari de la CIRIT a la Comissió i ens diu que no van firmar cap conveni, ni tan sols aquell any 1982, que ho consideraven tan urgent.

Demano que compleixin una cosa que van prometre l'any 1984. Aquí tinc un prospecte de propaganda, editat per la Generalitat de Catalunya, té dipòsit legal 5672 de l'any 1984, editat també per la CIRIT, i es titula *Actuacions més importants de la CIRIT* —ho repeteixo—, no actuacions qualssevol : actuacions més importants de la CIRIT. A que no endevinen, entre elles, quina hi ha? Doncs, naturament : línies prioritàries de recerca. I diu, textualment : «La necessitat de concentrar esforços en unes àrees científiques i tecnològiques que puguin ser considerades prioritàries, fa que la CIRIT defineixi» —l'any 1984 deien «fa que la CIRIT defineixi»— «d'acord amb l'assessorament del Consell Científic i Tecnològic, les línies de recerca de subvenció preferent». Però, és que, finalment, el senyor Bassols, en la seva intervenció també va dir que s'han de moure forçosament en el camp de la recerca aplicada —parlava dels propòsits de capteniment— «seguint la tramitació» —va dir, textualment— «que estableix el mateix Decret de 1982». Això, en el darrer Ple. I què és el que diu el Decret de 1982? Està claríssim que hi havia tres prioritats provisionals per a aquell any, i que, en acabat, la CIRIT el que ha de fer és presentar unes prioritats al Consell Executiu i que aquest les aprovi.

Per tant, demano una cosa racional i una cosa que vostès s'han passat sis anys —fins i tot penso que el Conseller en el darrer Ple— dient que s'havia de fer. Jo, l'únic que demano en aquesta Moció, és una concreció.

Finalment —i amb això acabo—, el quart punt és més general : s'insta a presentar al Parlament, en el termini de sis mesos, un pla d'actuació interdepartamental per al foment de la recerca i la innovació tecnològica, dimensionat d'acord amb les necessitats de Catalunya i de les noves possibilitats que ofereix el nou sistema de finançament autonòmic. Per què? Perquè la política de recerca i innovació tecnològica, afecta tots els departaments : hi ha centres de recerca a Ensenyament, Sanitat, Indústria, Política Territorial, Agricultura; afecta la política industrial; afecta l'ensenyament professional; afecta la universitat. Jo penso que la CIRIT no ho coordina, tot això; al revés, la CIRIT s'ha convertit en un organisme més que cal coordinar —i que jo penso que és difícil de coordinar—, i caldria fer, doncs, aquest pla, i un pla que estigués dimensionat amb les noves possibilitats de finançament de Catalunya. Algunes comunitats autonòmiques fan aquest esforç. Jo demanaria que, a Catalunya també es fes, perquè cal tenir optimisme, cal ajudar, cal coordinar les actuacions; Catalunya està en bones condicions però, atenció!, no podem adormir-nos : aquestes condicions s'han de saber aprofitar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup esmenant, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat? (Pausa.) En no haver-hi ningú que ho vulgui defensar, passarem a l'esmena següent, que és la que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Dipu-

tat senyor Ferran Ariño.

El Sr. ARIÑO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem vist i hem seguit, evidentment amb tota atenció, aquesta Moció; hem seguit el transcurs de la interpellació i de la reunió en Comissió. Evidentment, és una moció que comença, en el primer punt, amb una declaració de principis, d'intencions, de filosofia general, que, evidentment, doncs, sembla que tots coincidim i que tots hem d'acceptar, i que tots entenem perfectament.

Ara bé, repassant també la interpellació, i repassant la passada reunió de la Comissió, a criteri del nostre Grup, van sortir explicacions, van sortir situacions i van sortir perspectives, perquè creiem que tot el camp de la tecnologia i de la investigació i de la recerca, és un camp amb prou complexitat. I tots els que, des d'algun angle, l'hem seguit en una situació o en una altra —jo mateix ho he fet, per altres circumstàncies—, sabem que els plans i les intencions no es poden realitzar, ni es poden materialitzar d'una manera immediata. A més a més, diria que ens movem en dos extrems d'aquest ventall. Una mica, tota la situació del sector privat, que és un sector important, que és un sector que té una certa incidència, que això, d'alguna manera, podria explicar aquesta mica d'intenció de repartidora que es diu, jo crec que no és altra cosa que voler connectar amb aquesta realitat, i d'altra, que també és un fre en moltes de les situacions que es donen, que és la posició i la funció i l'activitat que aquí, a casa nostra, tenen les multinacionals en molts camps, i que moltes vegades ens frenen la nostra acció, i ens frenen el nostre crit.

En la passada reunió de la Comissió jo crec que es va acceptar i tots vam veure clar —i amb això jo estic d'acord amb el Diputat que presenta la Moció—, d'una certa situació de concreció, d'una certa situació d'avançar més de pressa —també se'n van donar les raons, també ens van donar els arguments. I, per tant, és, en aquest sentit, que nosaltres volem presentar una esmena a aquesta Moció —que tots vostès coneixen—, en el sentit de modificar el punt 2, demanant que comparegui en aquesta Comissió, davant la Comissió de Cultura; que es pugui entrar amb molt més detall del que han fet fins ara, del que estan fent, de quin pressupost es pot començar a estudiar per al proper exercici; que, realment, tots els grups hi puguem dir la nostra, el que en pensem. Perquè ja s'ha dit abans que aquí tothom hi ha de ser present, que aquí tothom hi és cridat, és veritat; però, diria que, fins ara, hi ha hagut poc moment i poca ocasió de treballar en conjunt en aquest tema.

I, en aquest sentit, la nostra esmena avança una mica més també en el temps i no proposa aquests sis mesos, sinó un termini molt més curt, un termini de tres mesos, que jo crec que pugui fer avançar una mica en aquesta inquietud que tots tenim i que tots compartim.

Per tant, en el cas que sigui acceptada aquesta esmena, nosaltres votarem el primer punt i l'esmena, tot plegat, favorablement; en el cas que no s'acceptés, en reconeixement al problema —perquè, a més a més, ja he dit abans que hi té poc a discutir—, votarem positivament el primer punt i ens oposarem als altres tres, esperant, malgrat tot, que, per un camí o un altre, abans d'un període llarg, en un període molt curt, realment, es pugui fer aquesta compareixença a la Comissió i que es pugui plantejar, amb molta més profunditat i amb molt més detall i molt més extensament aquest problema que ara es pre-

senta d'una manera, jo diria, precipitada, atenent el que va ser la interpellació i atenent el que va ser la reunió en Comissió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se, invito els grups a fer-ho. *(Pausa.)* En representació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria començar felicitant el Diputat senyor Magí Cadevall per haver plantejat aquesta interpellació i per haver plantejat aquest tema a la Cambra. Crec que aquesta és una qüestió molt important i que, encara que difereixi d'alguns dels seus punts de vista, és molt bo que el Parlament pugui pronunciar-se sobre la qüestió i pugui examinar-ho. Per tant, doncs, molt content que hagi tingut lloc aquest debat i, a més a més, també considero molt satisfactòria la manera com la interpellació ha estat plantejada i com el debat, doncs, es presenta.

Bé, nosaltres, la principal objecció que tenim en els plantejaments del senyor Cadevall és aquesta qüestió d'un excessiu èmfasi, al nostre entendre, respecte a les prioritats. Nosaltres estem d'acord, evidentment, que, quan es pot fer, quan es disposa de mitjans importants per fer recerca, establir unes prioritats és important, i que sempre, de totes maneres, és bo de fer-ho. Però donar-hi un excessiu èmfasi, en el nostre cas, ens sembla que podria portar a una distorsió que no seria bona. Perquè, quina és la utilitat de la recerca, bàsicament? Hi ha dues utilitats diferents que em sembla que cal distingir : una és la formació humana, i aquesta justifica qualsevol despesa que es faci, perquè aquesta formació humana sempre serà utilitzable. És el que, per exemple, recordo estudis antics de la UNESCO dient que en els països subdesenvolupats, les despeses en ensenyament són de primera importància per al seu desenvolupament econòmic, perquè el desenvolupament econòmic depèn de l'existència d'unes persones amb la preparació, amb els coneixements suficients.

Per tant, personalment, crec que la principal utilitat de la recerca en un país com el nostre és aquesta formació humana, és a dir, que hi hagi una sèrie de persones que, pel fet de fer recerca, hagin après el mètode científic, s'hagin habituat a un rigor mental, s'hagin habituat a prescindir de les seves esperances i els seus punts de vista i acceptin el veredict de la realitat, acceptin les coses tal com són, i, si es tenen aquestes persones, aleshores, evidentment, moltes possibilitats existeixen en tots els ordres.

Jo citaria, per exemple, el cas de la República Federal Alemanya després de l'última Guerra Mundial, en la qual el seu ressorgiment econòmic va ser possible. Per què? No perquè tinguessin fàbriques —havien quedat destruïdes—, no perquè tinguessin primeres matèries —no en tenien gaires—, sinó, sobretot, perquè tenien gent preparada, gent formada.

Per tant, sempre la recerca és quelcom que dóna una utilitat, en aquest sentit de la formació humana. Ara, en el sentit de les descobertes i, sobretot, de les descobertes aplicables industrialment, és a dir, amb utilitat econòmica, aleshores, això és una loteria; és, evidentment, una loteria, en la qual, si es fa un esforç considerable, les probabilitats són de tenir alguns premis, i si es fa un esforç petit, aleshores, la possibilitat de tenir premi és evidentment molt més aleatòria.

En aquestes condicions, jo estaria en contradicció, gairebé, amb el que deia el senyor Cadevall. Precisament perquè tenim pocs recursos, els hem de repartir; perquè, repartint-los, és quan assegurem al màxim aquesta formació humana, que això sí que és una utilitat segura que obtindrem de la recerca. I és en aquest sentit que, quan es tenen pocs recursos, el que s'ha d'afavorir, sobretot, és la investigació universitària, perquè, la investigació universitària té la doble utilitat de formar —des del punt de vista del mètode científic— els investigadors i, al mateix temps, d'evitar l'obsolescència dels docents. Tothom està d'acord que al nivell universitari —en termes generals, hi poden haver excepcions— no es pot ser un bon professor si no s'investiga. Ara, no es pot investigar si no es tenen alguns recursos. Aleshores, se'm podria dir: «Donem aquests recursos directament a la universitat.» Sí, però, aleshores, ja sabem que potser aquests recursos suplementaris que donarem a la universitat seran utilitzats per a molts altres objectius, que també són vàlids, i no aniran a parar, precisament, a aquí.

Per tant, doncs, precisament perquè tenim pocs recursos a Catalunya, hem de potenciar, sobretot, la investigació universitària, i aquesta investigació universitària, evidentment, ha de fer-se bastant, no totalment, amb el criteri —exagerant— de la repartidora. En aquestes condicions, doncs, nosaltres voldríem evitar un excessiu èmfasi sobre aquesta qüestió de les prioritats, tot i acceptant que, en la mesura que ens podem permetre d'incidir sobre alguns camps determinats amb més intensitat, aleshores, aquests camps sí que han d'establir-se d'acord amb unes prioritats.

També voldria dir que la qüestió és complexa en el sentit que moltes vegades es confon el que és recerca o investigació —admetem-ho com a sinònim— i el que és desenvolupament, d'acord amb el terme utilitzat, sobretot, pels anglosaxons.

Evidentment, si es vol treure profit econòmic i, sobretot, si es vol que la investigació doni lloc a la creació de llocs de treball, etcètera, és el desenvolupament el que és important! I, el Japó, per exemple, no actualment, sinó el Japó en anys anteriors, ens dona un bon exemple de com ha pogut realitzar una indústria important, no tant amb un esforç d'investigació, sinó, sobretot, amb un esforç de desenvolupament, a partir dels resultats obtinguts pels investigadors d'altres països.

Bé, em penso que el nostre punt de vista queda clar; per tant, acceptem que hi puguin haver prioritats. No voldríem donar-los massa èmfasi. Creiem que a Catalunya, on dels recursos dels quals disposem actualment, la recerca universitària ha de representar, sobretot, el camp on l'esforç màxim s'ha de fer, i la recerca universitària s'ha de fer no discriminant a ningú, evitant, doncs, que hi puguin haver privilegiats i d'altres que es quedin sense res, perquè, si algú es queda sense res, això anirà en perjudici de l'ensenyament, i l'eficàcia de l'ensenyament universitari és, encara, segurament, un dels principals motors del progrés econòmic.

Aleshores, d'acord amb tot això, vaig a explicar ara, en el curt temps que em queda, com votarem. Estem d'acord a votar el punt primer de la Moció, que ens sembla que ningú s'hi pot manifestar contrari. Per les raons que dèiem... I aquest punt primer de la Moció voldria dir que el votarem tal com està, però també si s'acceptés l'esmena que ha estat presentada pel Partit Socialista Unificat. També trobaríem acceptable... No, perdó, això és...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Correspon al punt quart, senyor Diputat.

El Sr. BARRERA: El punt primer tal com està. Després, el punt segon, per les raons que dèiem, no el podem votar; ara, votariem, això sí, el text que proposa Convergència i Unió, si el Diputat interpellant ho acceptés. El punt tercer tampoc el podem votar per les mateixes raons, i, finalment, votariem el punt quart, tant en el seu redactat inicial com en el redactat que inclou l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Resta ara, en representació del Grup Popular, posicionar-se l'Il·lustre Víctor Colomé. Té la paraula.

El Sr. COLOMÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular està d'acord amb la Moció que presenta el Grup Socialista, subsegüent a la interpellació sobre l'actuació de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica.

El Grup Popular és conscient de la limitació existent pel que fa a la quantitat de fons públics que es poden destinar a aquesta finalitat, però té molt clar que, amb molts o pocs diners, és indispensable tenir unes prioritats ben definides quant als objectius a assolir, i volem dir encara més: si els diners, els mitjans són minsos, són reduïts, és encara més important tenir unes prioritats definides, contràriament l'actuació de l'Administració queda totalment diluïda, en una mar d'objectius llunyans que cada cop seran més llunyans, i, una vegada més, aquest comportament que la manca de prioritats deixa a discreció de les persones responsables de l'organisme ens pot arribar a fer pensar que amiguisme i clientelisme són bàsics a l'hora de rebre qualsevol ajut, per petit que sigui.

En una paraula, i per acabar, hem de dir que el nostre Grup està d'acord a potenciar el paper del Consell Científic i Tecnològic de la CIRIT, està també d'acord a definir les línies prioritàries de recerca a ajudar i que aquestes estiguin definides en un pressupost per programes en els propers pressupostos, i està també d'acord que en un termini de sis mesos sigui presentat al Parlament un pla d'actuació interdepartamental per al foment de la recerca i la innovació tecnològica.

És per tot això que el nostre Grup votarà favorablement aquesta Moció. El problema és molt seriós i el nostre Grup entén que no és solament amb una compareixença de la CIRIT davant de la Comissió de Cultura com el Parlament de Catalunya hi ha d'intervenir. El dèficit tecnològic espanyol està xifrat l'any 85 en 80.000 milions de pessetes; la frase tan coneguda del «que inventen ells» ens ve costant ja massa diners a tots plegats. I la responsabilitat que tenim de cara a l'administrat no ens permet una sortida per la tangent, com alguna esmena presentada a la present Moció sembla demanar.

Recordem que dins les àrees d'investigació que hem de recolzar no solament hi ha la microelectrònica i la robòtica, la biotecnologia i l'agroalimentació; hi ha també altres investigacions, com la mateixa toxicologia, la immunologia, dedicades a malalties que afecten avui tant la nostra qualitat de vida —i recordem, ara, el càncer—, que també han de tenir prioritat i mitjans perquè puguin tirar endavant.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Per posicionar-se en relació amb si accepta o no aquestes esmenes, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. En primer lloc voldria referir-me a les propostes de correcció lingüística, que, naturalment, les accepto totes excepte la darrera, al punt quatre, ratlles quatre i cinc, on diu : «foment de la recerca i la innovació tecnològiques», que ho posa en plural, ha de ser en singular tal com és, d'altra banda, la denominació de la CIRIT, Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, en singular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evident. Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. CADEVALL : Respecte a les esmenes. No cal dir que accepto l'esmena del Grup parlamentari del PSUC, encara que no l'hagin defensada, perquè el que fa aquesta esmena és precisar, d'un cantó, dient que sigui davant la Comissió de Cultura i ampliar, demanant, doncs, que es faci un balanç quantificat, i em sembla molt bé, doncs, aquesta esmena.

D'altra banda, voldria dir que, en això, aquest Diputat i el nostre Grup demostren que estan oberts a tota mena d'esmenes que puguin millorar, però no desvirtuar, el sentit de la Moció.

Respecte a l'esmena de Convergència i Unió, el seu sentit és claríssim. Demanen que traiguem de la nostra Moció tot el que signifiqui algun compromís, encara que el que jo demano coincideixi amb el que va dir que era intenció del Consell Executiu, en el darrer Ple, el senyor Bassols, que era actuar d'acord amb la tramitació de prioritats que marca el Decret de 1982. L'única diferència que hi ha en la nostra Moció és que nosaltres demanem que això sigui amb un compromís concret, però no de tres mesos ni de quatre mesos : per al Pressupost de l'any que ve. Em sembla que és una cosa ben senzilla. Ara, per demostrar que estem disposats a acceptar suggeriments, esmenes, jo demanaria el següent : com que és bo, de totes maneres, que la CIRIT comparegui per informar dels seus plans, acceptar l'esmena de Convergència com a punt 2, o sigui, el punt 1 no l'ha esmenat ningú; el punt 2 seria del punt de Convergència, i demano que els nostres punts 2, 3 i 4 passin a votar-se com a punts 3, 4 i 5è. I penso que estic demanant una cosa que fa sis anys que van dient que ho ha de fer, i que, per tant, no puc acceptar el raonament del senyor Ariño, que estem fent una proposta precipitada; senyors de Convergència, després de sis anys que diuen que definiran uns objectius i unes prioritats, demanar que els defineixin, no d'aquí a un mes ni d'aquí a tres mesos, sinó per al pressupost de l'any que ve, em sembla que no és fer cap demanda precipitada, i encara tinc alguna esperança que votin a favor del que va dir el senyor Bassols en el darrer Ple, i del que vostès han estat sis anys dient.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Illustre senyor Diputat. Veiem si aquesta Presidència ho ha entès bé : el primer punt restaria tal com està; el segon punt correspondria al segon punt de l'esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el tercer punt seria el segon punt de la Moció, el quart punt seria el tercer punt de la Moció, i el cinquè punt seria el quart punt de la Moció, incorporada l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Bé,

d'acord. Aleshores, a efectes de votació, també si ho entès, podríem votar el primer punt i el segon, tal com estan ara, que seria el primer punt de l'esmena i el segon amb la incorporada, i després el tercer i el quart, separatament, i el cinquè, finalment, en una altra votació. D'aquesta manera, potser donaríem resposta al que aquí, aquesta Presidència ha escoltat.

Per tant, primer i segon punt de la Moció.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Tercer i quart punt.

Vots a favor, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tercer i quart punt han estat rebutjats per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

I, finalment, el cinquè punt de la Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest darrer punt ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Preguntes

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'ús de fons públics per a sufragar
campanyes que comporten promoció personal de candidats*

El Sr. PRESIDENT : Entrem ara al darrer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes.

La primera, és la que fa al Consell Executiu sobre l'ús de fons públics per sufragar campanyes que comporten promoció personal de candidats, que formularà el Diputat Illustre senyor Josep Maria Sala, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors diputats, des de la nominació de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances com a candidat del seu partit a les pròximes eleccions municipals, nominació que, com vostès saben, va tenir lloc ja fa més de cinc mesos, hem assistit a una continuada transgressió d'una de les regles d'or del funcionament col·lectiu en un sistema democràtic, a la regla segons la qual no es pot utilitzar un càrrec públic en benefici polític personal, i des d'aquell moment, des d'aquella nominació, hem assistit a un aprofitament sistemàtic de l'honorable càrrec de conseller en benefici d'opcions polítiques personals en altres àmbits d'actuació política, i això, a més, d'una manera que no té precedents en la història del nostre país.

No només no es va produir al seu moment el que el sentit comú, el respecte a les institucions, la tradició del nostre país, i la mateixa ètica política, aconsellaven. No només no es va produir al seu moment la renúncia del candidat, del Conseller, en el moment de ser proclamat candidat. No només es deixà de fer el que calia fer, sinó que, a més a més, i des de llavors, s'assisteix a una veritable escalada en aquest procés d'aprofitament

il·legítim del càrrec de conseller per part d'un candidat, donant pas al lamentable espectacle de la confusió institucional, al lamentable espectacle de la confusió entre el càrrec de conseller i la condició de candidat, al lamentable espectacle del permanent intercanvi de papers entre el conseller i el candidat, entre el candidat i el conseller.

Escalada, senyores i senyors diputats, en el procés d'utilització del càrrec, escalada evident, encara que només contemplem els aspectes visibles d'aquest procés d'utilització, i deixem de banda els subterranis. I dels visibles, analitzem només, contemplem només el procés de nomenaments.

Des del moment que el senyor Cullell és nomenat candidat del seu partit a les eleccions municipals, s'assisteix a una veritable escalada de nomenaments en la seva persona: President de la Comissió de Benestar Social del Consell Executiu, President de la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics, President de la Comissió d'Alta Tecnologia, representant del President de la Generalitat en algun dels seus viatges a l'estranger, que realitza, en principi, com a Conseller, i, de passada, també ho vull comentar, que el realitza acompanyat del seu assessor personal com a candidat, el senyor Alfredo Fraile. Portaveu del Consell Executiu, i molts altres. Nomenaments, senyores i senyors diputats, que només poden tenir com a intenció la de promoure la imatge personal del candidat, de la qual també haig de dir que sembla que no s'hi confia gaire, perquè es juga el prestigi i la força de la institució per intentar millorar-la.

I és precisament en aquest procés de trobar des del Consell Executiu plataformes de promoció personal del candidat, en aquest procés d'intentar reforçar des del Consell Executiu la imatge personal del candidat, que es decideix, també, convertir-lo en home-anunci, descripció tècnica que fa referència a aquelles persones que des dels sistemes publicitaris anuncien productes; i, així, un bon dia, el Conseller candidat ens apareix a les pantalles de televisió anunciant que una emissió de deute públic s'ha cobert satisfactòriament.

I ara no és el moment de discutir si és o no apropiat que el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya aparegui a les pantalles de televisió, emulant el senyor Manuel Luque o la Maria Rosa Mateo, que com vostès saben és una excel·lent professional de televisió, que, normalment, en el cas de les emissions de deute públic de l'Estat exerceix el paper que aquí darrerament ha exercit el senyor Cullell. No es tracta de discutir això, encara que jo haig de dir que trobo bastant discutible que siguin apropiades aquest tipus d'aparicions televisives d'un conseller d'Economia i Finances.

De tota manera, senyores i senyors diputats, la qüestió no és aquesta. La qüestió és que es pretengui explicar com es vulgui, es donin les explicacions formals que es vulgui, resulta evident que la intenció d'aquest spot no és la de promoure una emissió de deute públic, que, per altra banda, en el mateix spot se'ns comunica que ha estat coberta satisfactòriament i que, per tant, no resulta possible subscriure-la.

És evident que la intenció de l'spot no és tampoc reforçar emissions de deute públic futures; és evident, per qui analitzi l'spot amb un mínim d'objectivitat, que l'única intenció d'aquest spot és promoure la imatge personal del senyor Cullell; induir la idea que amb el senyor Cullell Catalunya va endavant; intentar identificar amb el senyor Cullell la campanya publicitària general de la Generalitat, potser preparant el terreny per a

una de les operacions polítiques publicitàries més barroeres, més mancades de sensibilitat democràtica i de respecte a les institucions que s'ha produït darrerament, com és la utilització (*remor de veus*), com és la utilització, senyores i senyors diputats, d'un eslògan institucional de la Generalitat, que, per tant, és de tots, no només dels senyors de Convergència i Unió, un eslògan amb el qual tots els catalans ens hem de sentir identificats perquè és un eslògan de la Generalitat, l'eslògan de «Catalunya, endavant», amb campanya publicitària partidària, de partit i de candidat. Perquè, si els senyors i les senyores diputats no ho saben, avui s'està repartint en els barris de Barcelona un fulletó publicitari de Convergència Democràtica de Barcelona, en el qual, amb lletra gran i, per tant, remarcable, s'utilitza, de manera partidista, un eslògan que també apareixia en l'spot en el qual el senyor Cullell apareixia, l'eslògan —per tant, de tots—, de «Catalunya, endavant»: «Farem que Barcelona també vagi endavant» Lamentable! Ens hem de preguntar...

La intenció de l'spot, senyores i senyors diputats, és evident, i ens hem de preguntar necessàriament, i espero que el Consell Executiu respongui: com és possible que amb fons públics es financin espots d'aquesta naturalesa i es contractin espais publicitaris per emetre'l?

Com és possible que amb fons públics es financin operacions publicitàries amb una intencionalitat partidària tan descarada? Com és possible que es jugui amb la imatge de la Generalitat d'aquesta manera? Com és possible, en definitiva, senyores i senyors diputats, que assistim a una malversació política de fons públics, d'aquesta naturalesa?

Moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Per a la contestació tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller de Finances, senyor Cullell.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell): Sí, des de l'escó, senyor President, en primer lloc, no hi ha cap campanya pública de promoció personal (*remor de veus*); en segon lloc, per tant, tal com diu la pregunta escrita, el Consell Executiu ha respectat sempre la norma ètica que imposa no sufragar amb fons públics campanyes que suposen una promoció personal. En tercer lloc, l'any 79, l'any 83, es van fer les mateixes campanyes, exactament les mateixes, i si es fan a finals moltes vegades de la col·locació del deute és perquè l'èxit del deute, malgrat aquesta situació financera que ahir algú de vostès denunciava tan dolenta, es col·loca tan bé, que s'ha de fer prorratig per poder donar satisfacció a tots els que en volen subscriure. L'any 79, es va fer la mateixa campanya, l'any 83 es va fer la mateixa campanya; ningú de vostès aleshores va sortir amb les acusacions que avui fa, deu ser perquè aleshores vostès pensaven que no hi havia campanya, que ara n'hi ha, etcètera.

Quant a allò d'alguns dels càrrecs que vostè ha citat aquí, com, per exemple, el de coordinador per la qüestió, dintre del Consell Executiu, dels Jocs Olímpics, evidentment ha estat després de la nominació, o després del mes d'agost, s'ha donat després del mes d'agost perquè la nominació dels Jocs Olímpics era el 17 d'octubre.

Pel que fa referència després també a membre de la Comissió de Cooperació, és perquè realment, doncs, el Govern central

fa i constitueix aquesta Comissió amb posterioritat, i és lògic que el President de la Comissió Mixta de Valoracions hi sigui present, i, per tant, jo crec de veritat que em sembla que ni vostè ni jo tenim ganes de deixar-nos dur pel que algun mitjà de comunicació va qualificar, doncs, d'huracà preelectoral; jo no en tinc cap ganes, jo li contesto, ho repeteixo, que això es va fer l'any 79, que es va fer l'any 83, que qualsevol campanya d'emissió de deute públic es fa a través d'una campanya institucional, i que, evidentment... bé, doncs, molt bé, doncs aquí, escolti, vostè diu que hi ha publicitat personal. Vostè parla de l'home-anunci. Miri, jo li podria dir, de veritat, de veritat, si anéssim a aquest clima, que jo no tinc ganes d'entrar-hi, jo li podria treure, de veritat, homes-anuncis, que els fan de moda, per exemple; no de deute públic, de moda; de moda. (*Remor de veus.*) El coneix? (*Pausa.*) Miri, fa campanya d'uns vestits Grisby i de les camises Haig; jo no ho he fet mai (*Rialles.*)

(*L'H. Sr. Conseller mostra a la Cambra l'anunci d'una revista.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. L'Il·lustre Diputat senyor Sala té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. SALA : Al senyor Conseller...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. SALA : ...el fet de ser candidat, li fa perdre lamentablement els papers (*remor de veus*).

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau!

El Sr. SALA : ...El comportament del Conseller a una part de la resposta a aquest Diputat demostra plenament que no es pot ser conseller i candidat a la vegada; és el senyor Conseller i candidat qui ha decidit ser a la vegada Conseller i candidat, i és el senyor Conseller i candidat qui, pel fet d'aquesta duplicitat, està ocasionant a la institució els déficits i els entrebancs que li ocasiona. (*Remor de veus.*)

Senyor Conseller...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Si us plau, silenci.

El Sr. SALA : ...des del moment de la seva nominació com a candidat, vostè ha acumulat càrrec rere càrrec. Vostè ha acumulat viatge rere viatge. Vostè està condicionant la seva actuació com a Conseller a la seva realitat com a candidat, i és vostè qui ho fa, no ho fan els altres, el que està introduint distorsió en el funcionament polític d'aquest país a conseqüència d'aquesta duplicitat, establint un precedent que durant cinc mesos un Conseller de la Generalitat és candidat a un altre càrrec, és vostè i ningú més que vostè.

Si vostè apareix en els espots de televisió, anunciant una emissió de deute públic amb una intencionalitat clarament electoral, amb una intencionalitat clarament dedicada a promoure la seva imatge, senyor Conseller, és vostè qui ho fa; és vostè qui ho fa com a candidat, i no és estrany que aquest spot aparegui, precisament, en el moment que apareix; i no és estrany que l'èslogan d'aquest spot, senyor Conseller, l'utilitzi vostè en la seva publicitat personal com a candidat, i no és tampoc discutible que en aquests moments en els carrers de Barcelona s'està dient «Perquè Barcelona també vagi endavant», utilitzant d'una manera absolutament abusiva un èslogan de la campanya institucional de la Generalitat, en la qual vostè també es representà en aquest spot.

Senyor Conseller Culler, els ciutadans de Catalunya saben molt bé, aquest diputat segur que ho sap, que vostè, des de fa cinc mesos, ha estat dedicant una part important del seu pes com a Conseller, està utilitzant d'una manera molt clara el

càrrec de Conseller per promocionar la seva imatge com a candidat.

L'espot de TV3 i de l'altra televisió, en el qual vostè va aparèixer, clarament tenia aquesta intenció. Jo crec que el fet és un fet clar, vostè hauria hagut de reflexionar, les opcions polítiques personals són sempre legítimes; involucrar les institucions en aventures polítiques personals, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, mai és acceptable, mai és legítim.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Culler.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, jo, l'altra qüestió que voldria remarcar, tan sols, és agrair-los, per una banda, aquesta preocupació que vostès tenen a preservar la meua imatge, fins i tot que no faci disbarats, des del punt de vista d'aventures, no?, i, per tant, doncs, bé, no s'amoinin; d'això, ja me'n cuido jo personalment. I, des del punt de vista de la legalitat, de la legalitat, li vull tornar a repetir una cosa molt clara, només una cosa : quan comenci la campanya electoral, que es començarà a finals de maig, aproximadament, jo no seré conseller; jo no seré conseller. Altres membres del Partit Socialista i del Partit Socialista Obrer Espanyol van ser consellers i candidats durant la campanya electoral : exactament, quatre dies. Per què? Quan es dimiteix de veritat és exactament el moment que surt el decret de dimissió, no les cartes, sinó els decrets de dimissió. Això per un costat.

Per l'altre costat, el fet que, per exemple, Televisió Espanyola, la comissió d'ètica de la Televisió Espanyola donés l'aprovació a aquest spot. Bé, a Televisió Espanyola nosaltres —com vostè bé pot comprovar—, no hi tenim pas gaires representants; la tenen vostès, tota la majoria. No sé si ara vostè..., potser deu ser la qüestió de la Pilar Miró, que els deu donar aquests maldecaps. Però, en tot cas, va donar també la seva permissibilitat que l'anunci es pogués col·locar.

I, de fet, senyor Sala, el fet de sortir, doncs, a la televisió per dir : «Moltes gràcies al públic de Catalunya que ha suscrist deute públic», jo, a mi, no em causa rubor; de veritat, de veritat, cap. No sé si a vostè n'hi causaria sortir anunciant camises Haig i «trajos» Grisby; no ho sé, no ho sé. Veig que a altres no els preocupa; altres han sortit amb «trajos» Grisby i camises Haig. No els he preguntat realment jo, enlloc, ni ningú els ho preguntarà, aquests «trajos» Grisby o aquestes camises Haig, amb què han estat realment finançades.

Moltes gràcies.

(*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, perdó, de què es tracta?

El Sr. ARMET : No, senyor President, una qüestió d'ordre. El senyor Conseller ha fet al·lusions a un fet històric que va succeir, i ha dit inexactituds absolutes, i, per tant, una rectificació.

I, després, demanar una segona rectificació, que una cosa és que parlem aquí...

El Sr. PRESIDENT : Bé, si ha de fer alguna rectificació, faci-la molt ràpidament. (*Remor de veus.*)

El Sr. ARMET : Molt ràpidament. Aquí, senyor Culler, estem discutint fonamentalment allò que paguen els ciutadans de Catalunya, els fons públics, i no estem discutint qualsevol consideració d'índole personal; primera consideració.

Segona consideració. Les dimissions que hi ha hagut a nivell de Catalunya, concretament l'any 1979, quan es van produir, i que jo vaig tenir l'honor de ser Conseller de la Generalitat de Catalunya, es van fer en quatre dies, d'una manera absolutament inapel·lable, d'una manera clara, i això li ho vull dir, perquè el patrimoni d'alguns és la responsabilitat, l'honorabilitat i la conseqüència política; no és el patrimoni d'altres.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : El butlletí oficial de la Generalitat, el *Diari Oficial de la Generalitat* és el que dóna, el que està, i, per tant, el Decret és del dia 22; la campanya començarà el dia 18.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara tinc el gust d'anunciar a aquesta Cambra la presència d'una il·lustre personalitat que ens honora amb la seva presència. Es tracta de l'Excel·lentíssim senyor Alexandre Jakovlev, membre suplent del buró polític del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica, Secretari del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica i vocal de la Comissió d'Afers Exteriors del Soviet de les Nacionalitats, que amb els seus acompanyants ha entrat a la sala i es troba en la tribuna dels invitats d'honor. Espero que la Cambra voldrà saludar-los com es mereixen. (*Aplaudiments.*)

Excel·lentíssim senyor, aquesta Cambra, que és la successora d'una sèrie d'institucions democràtiques del nostre poble que es remunten al segle XI, encara que la seva vida, en la seva fase actual, és relativament recent, perquè estem tot just en la segona legislatura, estem molt contents i molt honorats de rebre la visita d'una personalitat tan important.

Voldríem que es fes càrrec que el nostre poble, tot i que es tracta d'un poble de poca extensió territorial i de poc nombre d'habitants, té una història il·lustre, que nosaltres estimem i que procurem continuar amb tot l'honor necessari.

En aquesta història, és probablement la primera vegada que es produeix la presència entre nosaltres d'una personalitat tan destacada d'un país com el vostre; aquest país, que nosaltres hem après a estudiar i a admirar, i que ens agradaria que en el futur fos amic de tots nosaltres i hi hagués molts motius perquè aquesta amistat sigui ferma i sigui perdurable.

En aquest sentit, pot saber l'il·lustre visitant que el nostre poble és un poble obert a tota mena de relacions i a tota mena de coneixences i, entre elles, tot i que la distància és allunyada de nosaltres, però, aquesta distància no ha impedit, per exemple, entre altres coses, que la literatura russa fos coneguda entre nosaltres i traduïda molt sovint a la nostra llengua; que les òperes russes fossin sentides en la nostra òpera del Liceu; que els ballets russos fossin coneguts entre nosaltres i fòssim dels primers països que, fora de Rússia, van conèixer aquestes magnífiques manifestacions d'art.

En aquest sentit, doncs, honorable senyor, us saludem amb tot l'afecte i us demanem que us recordeu de nosaltres amb satisfacció, si és possible, i que, si hi ha ocasió, ens torneu a honorar amb la vostra visita.

Moltes gràcies.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Treball sobre la intervenció del Departament en el conflicte de l'empresa Gráficas Guada, SA

Passem ara a la pregunta següent, que és la pregunta a l'Honorable senyor Conseller de Treball sobre la intervenció del Departament en el conflicte de l'empresa Gráficas Guada, SA, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

(*El M. II. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, il·lustres visitants, fa uns mesos vam fer una pregunta, inicialment era una interpellació, i es va convertir en una pregunta, dirigida al Conseller de Treball, referent a la imposició..., quin era el capteniment del Departament respecte a la imposició de condicions laborals que contravenien les disposicions legals o els convenis col·lectius. La resposta ens va arribar al cap d'un temps, i deia que «l'actitud de la Conselleria, davant els incompliments de disposicions legals, ha estat i serà la de vetllar pel seu acatament, tant per l'empresa com pels treballadors, mitjançant la Inspecció de Treball com a organisme especialitzat en aquestes tasques», i acabava dient : «imposant, en el seu cas, sancions exemplificadores», i deia que no era la potestat sancionadora l'única que en aquest cas s'exercia, sinó que calia que fos la restitució del dret violat la finalitat última de la sanció. El nostre Grup està absolutament d'acord amb el plantejament que feia el Conseller, i, per tant, no entenem, o almenys per la informació de què nosaltres disposem, no entenem quina ha estat la posició de la Conselleria de Treball respecte a un conflicte, en el qual sí sabem que la Conselleria de Treball hi ha tingut una participació, en aquest conflicte, des del punt de vista de l'Administració. Aquesta és una empresa que, en un moment determinat, va quedar sense feina; els treballadors van acceptar acollir-se...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyors diputats, prego silenci. A tots ens interessa el que està dient l'Il·lustre Diputat. Moltes gràcies.

El Sr. LUCCHETTI : Els treballadors van acollir-se a un expedient d'ocupació, amb el compromís explícit de l'empresa que aquests treballadors serien contractats per un altra empresa, en concret, l'empresa Eurohueco; aquesta empresa no els ha donat treball, aquests onze treballadors que han quedat finalment, tots ells d'una mateixa central sindical —i aquest és un element que, des del punt de vista de la Inspecció de Treball, és significatiu—, han quedat marginats, estan en una empresa sense feina, sense maquinària, esperant que es compleixi el que era un pacte amb un acord d'un expedient de regulació d'ocupació, i que, fins i tot, segons la informació que nosaltres tenim, en les conclusions d'un informe enviat al Magistrat de Treball, degà de les magistratures de Treball de Barcelona, pel seu Departament, s'acaba dient : «A la vista de lo anterior, a juicio de este Servei Territorial de Treball, se estima que procede declarar, por los diversos razonamientos antes expuestos, que los trabajadores afectados por el conflicto pueden exigir ser contratados por la empresa Eurohueco.»

Tot això segueix encara sense resoldre's, i voldríem saber, i he intentat explicar-ho amb la major brevetat i concisió possible, quina ha sigut l'actitud, i què pensa fer el Consell Execu-

tiu; què pensa fer, en concret, el Conseller de Treball : si és veritat que es prendran sancions exemplificadores i que es restituirà el dret violat en aquests treballadors.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller de Treball, senyor Oriol Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb molt de gust dono resposta a la pregunta que acaba de formular el representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Bé, celebro, en primer lloc, que hi hagi hagut coincidència d'apreciació pel que fa a la pregunta que vaig contestar per escrit, en el seu dia, sobre els criteris d'actuació d'aquest Departament de Treball.

Cenyint-nos ja concretament al cas que s'ha referit, haig de dir el següent : les actuacions del Departament de Treball han adoptat dues vessants diferents : per una banda, el que significa el problema concret que onze treballadors hagin quedat en una situació irregular i que l'empresa que s'havia obligat a contractar-los no ho hagi fet. Això ha estat tramitat a través de conflicte col·lectiu, i, per tant, s'ha seguit la mecànica regulada per a aquests casos.

Concretament, va ser pel maig del 86 que hi va haver el primer intent de conciliació preceptiu; en aquells moments, també, fins que el Departament de Treball no va simplificar la normativa de l'Estat, es va haver d'intentar novament una altra conciliació, ja davant del mateix Servei Territorial; amb l'intent d'aquesta negociació i amb conformitat de les parts, això es va allargar un temps, però, evidentment, al final va a portar haver de fer l'informe a què feia referència l'Il·lustre Diputat que m'ha fet la pregunta.

Bé, realment és talment com ell ho ha exposat. Vam fer aquest informe, i aquest informe ha estat portat a magistratura. Nosaltres no tenim la facultat, no tenim les atribucions per resoldre una qüestió, que té competència per resoldre-la la Magistratura del Treball.

Haig d'informar que el nostre informe va anar a Magistratura; es troba en aquests moments assignat a la Magistratura de Treball número 22, correspon als actes 1454 i, fins al moment present, no em consta que hagi estat fixat assenyalament.

Ara, em sembla que queda clar, en aquest aspecte, que això no és de la nostra incumbència, sinó que és la Magistratura del Treball que, segurament, per acumulació d'expedients no ha pogut fer l'assenyalament de la vista, encara.

L'altra vessant és la de l'expedient sancionador. Aquí també ens trobem amb el fet següent : s'ha constatat per la Inspecció de Treball la infracció laboral, en aquest cas, i va ser proposat en el seu dia una sanció per import a la ratlla dels dos milions de pessetes. Bé, sumat el fet, no sorprenent, perquè d'altres se n'han donat, de similars, o que realment ens causa a nosaltres molt perjudici i també, doncs, en aquest cas, al grup de treballadors a què fa referència la pregunta, que el Reial Decret 2347, del 85, que és el que estableix la manera de qualificar les infraccions i de determinar la sanció, aquest Reial Decret del Govern de Madrid ha estat anul·lat per la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem. Això, realment, ha creat una distorsió i ha significat, en casos com el present, que nosaltres no podem aplicar aquesta sanció encara, perquè

hi ha hagut nul·litat de les actuacions que s'havien fet, precisament, acatant, complint les mesures legals que hi havia fins al moment present. Per tant, en aquests moments, en vista d'aquesta nul·litat de tot allò a què s'havia procedit sobre la base d'aquest Reial Decret, s'ha hagut de replantejar novament, i aquest expedient, per tant, ha de tornar a ser refet per la mateixa Inspecció de Treball i, tan aviat com s'hagi procedit a la nova formulació, s'aplicarà —evidentment supervisat i, en tot cas, amb la conformació del Departament de Treball— la mesura sancionadora pertinent.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Molt breument, perquè, si un expedient que es comença... El conflicte ve del tercer trimestre de l'any 1984; ara resulta que s'ha de començar a refer l'expedient. A mi em sembla que aquests treballadors es poden trobar segurament jubilats, entre expedients que es fan i es refan, senyor Conseller. Jo no tinc cap dubte d'aquesta informació que vostè em dona —que jo no tenia—, d'aquesta anul·lació, per la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem, d'aquest Reial Decret, i del que no tenia informació és que això afectés aquest cas en concret. Jo crec que això és molt greu; però crec que, a part de fer i refer els expedients, senyor Conseller, hi ha aquí una detecció per la Conselleria d'una activitat, una actitud il·legal, una conducta il·legal d'una empresa, i que, de la mateixa manera que Inspecció de Treball, en el seu dia, va enviar el coneixement que ell tenia d'uns fets que, en presumpció de la Inspectora de Treball, eren delictius, els va enviar al Ministeri Fiscal, a mi m'agradaria saber si vostès també han pres alguna actitud d'aquest tipus, o si vostès ja van considerar que el fet que la Inspecció de Treball, dependent, en aquest cas, del Ministeri, ja n'hi havia prou que fos la Inspecció de Treball que enviés això al Ministeri Fiscal. Perquè, tal com ho han interpretat aquests treballadors —i per això han interposat una querella criminal—, l'actuació d'aquests empresaris i d'aquestes empreses, la combinació d'aquestes dues empreses i la ficció de fer desaparèixer una empresa dient que els treballadors els agafarà una altra i després no agafar-los, està clarament tipificat en el Codi Penal, en el que se'n diu l'aixecament de béns o l'alteració de les condicions dels treballadors per posar en perill les seves condicions de treball i el seu lloc de treball.

Nosaltres pensem que això és molt greu, pensem que és molt greu, i que cal una posició, sens dubte, en primer lloc, de negociació, de diàleg, d'intentar posar les parts d'acord i de fer complir l'acord que hi havia en l'expedient, però, si això no es pot aconseguir, una actitud molt més conseqüent de la Conselleria perquè això tiri endavant.

Res més, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra...

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (*de l'escó estant*) : Simplement, per puntualitzar aquestes darreres qüestions.

Realment, tot ciutadà té dret a recórrer a la jurisdicció penal i, per tant, en aquest cas, si ho ha fet la Inspecció de Treball, doncs, raó de més per trobar-se emparats els treballadors per

aquest afer concret. Ara bé, jo voldria assenyalar, de tota manera, que no hi ha cap obligació de l'Administració, del Govern de la Generalitat, de traslladar a la jurisdicció penal casos com aquest, perquè, d'ençà de la modificació del Codi Penal —almenys de l'any 78—, es reserva això únicament per a aquells delictes que atempten contra la vida, contra la integritat, contra l'honestetat, contra la seguretat de les persones, i, per tant, doncs, no encaixa, no és tipificat això com a obligació.

Per altra banda, tampoc es constata que hi hagi hagut fet delictiu. Això és una apreciació, i aquelles persones que arriben a aquesta conclusió fan bé de recórrer a la jurisdicció prevista a aquest respecte. Per altra banda, ja he dit que és una qüestió que està sotmesa a Magistratura del Treball i, per tant, la Magistratura del Treball, quan doni per assentats els fets provats, doncs, podrà aplicar les disposicions pertinents, i, si creu oportú enviar-ho al Ministeri Fiscal, sens dubte que ho farà.

Ara, jo voldria assenyalar també que, a part del que ja hem aclarit —la qüestió de l'anul·lació del Reial Decret sancionador—, voldria aclarir que el Departament del Treball s'ha esforçat a aconseguir la negociació i un final més ràpid de tot aquest procés. I em sembla que consta a l'Il·lustre interpellant que fins i tot el mateix Conseller de Treball va atendre aquests treballadors i personalment va fer gestions prop de l'empresa, però que realment l'empresa es va tancar, en el sentit d'esperar que es resolgui el cas, que resolgui la present qüestió la Magistratura del Treball. I, sobre l'estat de la qüestió a la Magistratura del Treball, ja m'hi he referit abans, en la primera compareixença.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la llacuna del Remolar*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable senyor. Passem ja a la següent pregunta, que també formula el senyor Lucchetti, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, aquesta és una pregunta d'aquestes que un pensa que li contesta un conseller i aleshores li contesta un altre... Un, com que no té tampoc grans preferències per un conseller o per un altre, tampoc és que li signifiqui un gran problema. Però jo pensava, sincerament, que era una pregunta que responia més a política territorial, i, per tant, pensava que seria el senyor Bigatà.

Així i tot, com que la pregunta també té una vessant clara de protecció de la naturalesa, i, per tant, que pot afectar o afecta claríssimament les competències del Conseller d'Agricultura, la formulem i sense perjudici, doncs, que la convertim en una pregunta, més tard, per escrit a un altre conseller si la resposta no omple totes les nostres esperances.

Aquest és un tema, és un tema important, és un tema que està en el centre de la preocupació de DEPANA, de la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural, que en un moment determinat ja es va dirigir a la Conselleria d'Obres Públiques i Urbanisme de la Generalitat, demanant què passava amb la llacuna del Remolar; la llacuna del Remolar és una petita llacuna que forma part de la xarxa litoral humida que queda en el delta del Llobregat; o sigui, hi ha —suposo que tots vostès ho

sabran, perquè hi hauran passat per allà— tres petites llacunes —la de la Ricarda, la de la Murtra i la del Remolar. Mentre les dues primeres, la seva tipificació és bona, en el sentit que està plenament protegit l'ecosistema, l'última, fruit de diferents pressions, que ara jo no entraré, pressions de tot tipus, sembla que no ha quedat tan ben protegida en el Pla de Costes que va elaborar al seu dia la Corporació Metropolitana de Barcelona, i queda subjecta, com a zona de servei subjecta a l'eventual construcció d'un canal de rem esportiu o bé un parc aquàtic, el que es va anomenar el parc aquàtic.

La posada en marxa, en les primeres formulacions que es van fer d'aquest Pla aquàtic, hauria acabat amb els valors naturals d'aquesta llacuna, la llacuna del Remolar, i, per tant, s'han anat fent diferents projectes. Finalment, la Corporació Metropolitana ha elaborat un projecte que, per la informació que jo tinc de la gent de DEPANA, accepta plenament DEPANA, per tant, que la Corporació Metropolitana ha fet un projecte que és respectuós amb l'entorn del sistema, que redueix l'actuació concreta de quaranta hectàrees a deu hectàrees, etcètera, que elimina un pas que hi havia de l'autovia, per allà sobre, també l'ha eliminat, etcètera.

Per tant, sembla que això, en bona part, ha quedat resolt, s'ha posat a subhasta pública —si jo no ho conec malament— la realització d'aquest parc, això ha quedat desert, i, per tant, continua essent d'actualitat aquesta pregunta, malgrat és una pregunta que jo vaig fer fa temps; continua essent d'actualitat, perquè la preocupació del nostre Grup és : si ha quedat desert, ¿no pot servir ara perquè en una propera convocatòria d'aquest concurs no es puguin millorar les condicions per als licitants que, en definitiva, voldrà dir empitjorar segurament les condicions per a l'ecosistema, les condicions per a la defensa de la naturalesa a la llacuna de la Murtra, en aquesta petita zona d'aquí, del delta del Llobregat, important, important, encara que petita, perquè és una de les últimes zones humides del nostre patrimoni natural? I, per tant, hi ha una necessitat de protegir aquesta zona, tant pel seu paper biològic, d'alta productivitat primària de cara a la pròpia supervivència d'aquesta zona, com pel seu caràcter residual, donada l'«esquil·lació» que continuament ha tingut al seu entorn aquesta zona.

És per això la nostra preocupació i el fet de sentir també la necessitat de traslladar, en la mesura en què no fos participada, aquesta preocupació, no només al Consell Executiu, sinó a la resta de membres d'aquesta Cambra.

Res més, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Gràcies, per no tenir preferència per un determinat conseller i que accepti el que li parla amb absoluta humilitat.

És molt oportuna la seva preocupació, perquè entre altres coses, a més de les que vostè ja ha assenyalat, em permet posar de relleu l'acció que està preparant el Departament d'Agricultura, que és la finalització de l'estudi per delimitar i inventariar les zones humides del delta, entre elles, naturalment, la llacuna del Remolar, que, de fet, és la causa fonamental que fem això, amb l'objectiu d'incloure-les en un futur decret, un futur

immediat decret de declaració de reserves naturals parcials per a la preservació de les zones humides del delta. En bona part de la seva argumentació ha posat de relleu alguns dels buits que hi havia; això estalvia que jo m'estengués amb l'argument del perquè això és convenient, i aquesta és la resposta concreta.

Per tant, la llacuna del Remolar, junt amb les altres, tindrà el nivell de protecció, desenvolupat per decret, que preveu la Llei 12/85, a l'apartat tercer de l'article 24, quan parla de les reserves naturals parcials, que poden ser, bé per protegir d'una manera absoluta formacions geològiques o determinats biòtops determinades espècies, bé perquè es puguin conservar o constituir escales en les vies migratòries de les faunes salvatges. En aquest marc és en el qual es produirà aquest decret.

D'altra banda, també li puc dir que la llacuna del Remolar està avui inclosa en el projecte que està preparant Política Territorial, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, del Pla d'Espais d'Interès Natural, i l'únic que sí té, ja ara, aquesta àrea és que des del punt de vista de la fauna —no, per tant, de la protecció de l'espai—, des del mes d'octubre de l'any 84 va ser ja declarada zona de seguretat, en relació amb la caça, per part del Departament d'Agricultura, a fi d'establir una limitació taxativa que els animals que en ella habitaven o s'hi establien durant els períodes migratoris poguessin ser caçats.

Moltes gràcies, Senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. (*L'I. Sr. Lucchetti demana per parlar.*) L'Illustre Diputat té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : No, només per demanar una petita precisió. Si aquest estudi i inventari que s'està fent té alguna cosa que veure amb una publicació que ha tret una caixa d'estalvis o que està a punt de treure, que precisament és l'estudi i inventari d'aquesta zona; ho dic perquè potser estan, des de la iniciativa, diguem-ne, privada i des de l'Administració, duplicant esforços. Jo sé que hi ha una publicació, que se m'ha promès que se m'enviaria immediatament, i que encara no la tinc, que és exactament un estudi, i em sembla que és a la Caixa de Catalunya —ara no ho puc dir exactament—, sobre aquesta zona; ho dic perquè, en tot cas, seria bo que si s'està fent aquest estudi seria bo que es coneguessin els esforços que a mi m'han dit que s'han fet en aquest sentit.

I, després, jo lamentava la no-presència aquí del Conseller d'Obres Públiques, perquè hi ha altres problemes també, dels quals jo ja no n'he parlat, perquè em semblava que «abrumar» el Conseller d'Agricultura, per sobre dels molts problemes que té i no resol, amb altres problemes que no són seus, doncs, no em semblaria oportú.

Concretament, diguem, el tema del Pla de sanejament. Aquesta és una zona en la qual el tema del sanejament és especialment important, perquè és una zona que per les seves «qualitats», entre cometes, s'hi fan una sèrie de «vertits», no sé com es diria, s'hi deixen unes deixalles..., uns abocaments —moltes gràcies— que la poden posar en perill, i és un perill que no diré jo, no vull dramatitzar dient que pot arribar a ser irreversible, però que sí que s'està empitjorant dia a dia. Per tant, crec que hi ha aspectes de política territorial, aspectes de sanejament que són importantíssims, i que en voldria simplement deixar constància perquè els representants del Consell Executiu els traslladessin al seu company del Consell Executiu

aquestes preocupacions per a aquesta zona.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Si l'Honorable Conseller vol donar resposta?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Per contestar la pregunta precisa que em fa i, de pas, agrair-li que no em vulgui, com deia el senyor Diputat, «abrumar» amb més qüestions.

No la fem servir. En tenim coneixements, s'ha fet servir com a material de base, perquè el treball que realment s'està fent és de delimitació, no, diguem-ne, d'estudi. A l'estudi, doncs, s'ha fet servir això i altres treballs dispersos que hi havia, no hi ha hagut un treball de camp nou, en aquest sentit, sinó que és purament procedir a la delimitació al més exacta possible, on fonamentar després el Decret, atès que la nostra experiència ens indica que normalment, amb els decrets de preservació d'espais naturals un dels punts de litigi o de disconformitat, després —disconformitat plenament legítima, per altra banda—, dels possibles propietaris és que la delimitació sigui al més exacta i precisa.

Aleshores, doncs, curant-nos en salut, és per això que hi dediquem una especial atenció.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els centres dependents de la
Direcció General de Protecció de Menors*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ja a la propera pregunta, que formula l'Illustre Diputat senyor Simó Pujol, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller de Justícia, el dia 7 de gener jo vaig adreçar una pregunta al Consell Executiu, contestada pel Conseller de Justícia, en la qual demanava quin era el nombre de menors residents i de personal al seu servei en sis centres que depenen de la Direcció General de Protecció de Menors. Aquesta pregunta m'és contestada donant-me tot un detall del personal al servei d'aquests centres i de les places de menors que hi estan atesos.

Llavors, senyor Conseller, a mi, el que m'agradaria és, per clarificar més la qüestió —tota vegada que jo entenc que no he arribat a entendre ben bé quina és la política de la Conselleria en relació amb aquest tema—, perquè amb els aclariments que se'm fan em diuen textualment que «per a qualsevol valoració o comparació que es pugui fer de les dades abans esmentades, manifestem el següent : a) S'ha de tenir en compte la tipologia del centre que, en algun cas, ha estat modificada darrerament, i també la seva ubicació i les característiques que aquestes dades poden fer variar la proporció menor/educador.»

Una pregunta que s'engloba dins del marc general de la pregunta objecte d'aquesta petició de contestació oral, seria que no entenc que la relació menor/educador estigui en funció de la tipologia del centre. Si el que vol dir la contestació no és menor/educador, sinó menor/personal al servei del menor, llavors potser la cosa quedaria molt més aclarida, però, per consegüent, entenc que, en tot cas, hi hauria una rectificació de la contestació. En això em baso, i suposo que és de tota lògica que el nombre de menors que estan en aquests centres estaran,

en tot cas, en funció del personal al servei d'aquests centres, però no dels educadors. Una tercera pregunta seria que vostè em contesta que s'ha de tenir en compte que han estat modificats darrerament alguns d'aquests centres. Amb aquesta modificació, es té en compte la relació menor/personal, perquè es tingui en compte la tipologia, o realment no hi té res a veure? En general, aquestes tres preguntes dintre d'aquest marc es poden resumir en quina és la política del Departament en aquest tema, tota vegada que en els apartats b) i c) de la seva resposta, vostè em contesta dient que, en el cas del centre Josep Pedragosa hi ha hagut una ampliació de la capacitat amb la creació d'una nova unitat educativa de dotze places. I en l'apartat c), que en el cas de la casa Montcada també s'ha variat amb més places. Llavors, pregunto jo : el personal ha augmentat en aquests dos centres? En no donar-se aquesta dada en la contestació, i tota vegada que té relació amb la pregunta relació/capacitat, o sigui, menors residents/personal al servei d'aquests menors. En aquests centres que s'han augmentat les places per als menors, ha augmentat el personal?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Xicoy.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Joaquim Xicoy) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, agraeixo molt profundament la pregunta que em fa el senyor Diputat, tant pel fons com pel to que ha usat en la seva pregunta, perquè crec que la contesta que haig de donar a aquesta pregunta pot contribuir a l'aclariment d'una qüestió que, en aparença, pot semblar un cert descontrol de la despesa pública. Entenc que va per aquí.

Bé, jo, aquest descontrol de la despesa pública, confesso que, quan vaig arribar no fa gaires mesos al Departament —jo venia de l'àmbit privat— me la vaig fer, em vaig fer aquest interrogant que vostè em planteja en la pregunta. La meua reacció en veure les nòmines dels centres de menors, en concret, em va fer pensar : «Aquí estem mantenint uns centres que són una espècie de *college* aristocràtic, d'Oxford, de Cambridge, eh, d'Eaton o de Harvard», perquè, és clar, la proporció entre el nombre de menors atesos i el personal educador al seu servei era extraordinàriament elevat.

Bé, de seguida vaig arribar a aclarir a què obeïa aquest luxe de personal, aquest luxe aparent de personal. I aleshores jo li prego que agafi llapis i paper, o bolígraf, eh?, o si té una calculadora manual, que ho faci, eh?, faci els següents números : ha de tenir en compte, senyor Diputat, que els menors atesos en aquests centres han de tenir servei vint-i-quatre hores al dia, o sigui, no són centres —com pot ser qualsevol centre educatiu— en què el personal, el personal educador dona la seva classe durant l'horari lectiu corresponent i plega a les cinc o les sis de la tarda, i passi-ho bé, fins l'endemà. No, aquí hi ha vint-i-quatre hores de servei al dia. Bé, vint-i-quatre hores de servei al dia, multiplicat per tres-cents seixanta-cinc dies l'any, resulta que un lloc de treball continuat durant tot l'any representen 1.860 hores, o sigui, vint-i-quatre hores per tres-cents seixanta-cinc dies, i el conveni laboral vigent per a aquest tipus de personal educatiu fixa el màxim d'hores de treball en 1.678 l'any, de les quals s'han de deduir quaranta hores anyals, míni-

mes, de formació permanent d'aquest personal. Queden 1.638 hores any/treballador. Això significa que un lloc de treball permanent, que són els que han de tenir aquests centres de treball, representa exactament 5,34 persones. Com que jo no puc partir les persones en fraccions —tres quarts de persona—, vull dir que representa que cada lloc de treball s'ha de cobrir amb sis treballadors. Queda clara la qüestió aritmètica.

Bé, i llavors vostè fa l'aplicació a cada un dels centres a què fa referència, als sis centres, i, està clar, es troba amb unes *ratios* determinades, que són que, en el centre l'Esperança hi ha un educador, un adult, per cada deu menors; en el Josep Pedragosa, de Palau de Plegamans, hi ha un membre d'aquest personal per cada nou menors; a l'Aura, que és la casa Montcada, un membre també per cada nou menors; Can Cògols, de Guardiola de Font-rubí, hi ha un membre d'aquest personal per cada sis menors; a l'Alzina, que és un centre tancat —i tingui en compte que tots aquests sis centres són de reforma, eh?, no són de protecció, són de l'activitat reformadora, i, per tant, és una infància, són uns adolescents difícils, conflictius, que necessiten una especial dedicació i atenció—, com deia, l'Alzina, que és un centre tancat, té una *ratio* d'un membre per cada quatre menors, és que hi haig de destacar que aquest centre ens el sol·liciten, ens el sol·liciten tots els tribunals protectors de menors d'Espanya, el sol·liciten, cada setmana rebo un ofici demanant l'ingrés d'un menor —ja he hagut de dir que no; dos o tres primers que van fer la petició hi vaig poder accedir, tenia capacitat, ara ja no, ara haig de dir ja als tribunals que ho sol·liciten que no. Això vol dir que és un centre molt adient, i estem a la proporció d'u a quatre, un adult per cada quatre menors. I, finalment, a la residència de Rubí la *ratio* és d'u a vuit. Bé, em sembla que amb això queda contestada la pregunta. En tot cas, quan em faci la repregunta ja em podré entendre més.

Gràcies.

(Pausa. L'I. Sr. Pujol i Folcrà s'aixeca per parlar.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor Conseller, jo ja he pres nota d'aquestes dades que m'ha donat. Quant a la primera observació, bé, arribaríem per comptes d'una *ratio*, que diu vostè, de 5,34, potser segons els meus números seria 3 i escaig, tota vegada que el servei permanent de les vint-i-quatre hores potser és una exageració, em sembla que vint-i-quatre hores, quan es dorm no s'ha d'atendre ningú; potser en comptes de vint-i-quatre hores estariem en divuit o setze. Però bé, el problema continua essent el mateix. Jo —com que vostè sempre me'n parla—, exactament igual que amb la contestació que em fa per escrit, que em parla de la relació menors-educadors, jo potser en això és en el que menys trobo que hi hagi desfasament. Jo, on veig desfasament és en la relació menors/personal al servei d'aquests menors. I, per exemple, en la contestació que vostè mateix em dona, hi ha alguns centres que es parla —en quatre centres, concretament— de dos xofers; jo entenc que potser algun xofer és necessari per algun... sobretot en un d'aquests centres que hi ha granja, etcètera, però si fem una mica de cura de la despesa pública, em sembla que potser exagerem.

Quant al nombre de menors residents, jo trobo que és normal : quan arriben a seixanta places ja no en tenim prou amb un director, i hem de posar un sots-director. És clar, el control de la despesa és per aquí per on va; perquè mirat global-

ment —tal com vostè em deia— jo també els vaig fer els seus números; i a mi els seus números em donen, per exemple, les següents dades : es necessita un educador per cada dos nois —i ara sí que parlo d'educador, ja no parlo de personal—; en canvi, de personal, es necessita una persona per cada noi resident. És clar, anem amb pessetes. Això, s'està parlant aproximadament de 300 milions de pessetes per atendre 180 nois; això únicament i exclusivament com a despesa de personal; ja no estem parlant de les altres despeses que, normalment i irremediablement, hi ha d'haver com si es compta, doncs, l'amortització de material i d'edificis i etcètera, que s'usen per a aquests centres; és una despesa molt important; jo no dic que no s'hagi de fer, jo només dic que, si s'ha de fer —i encara vostè feia una comparació amb centres d'élite a països estrangers—, jo li diré «bé, doncs, fem-la», però si hi ha alguna cosa que es pot suprimir, potser no servirà per massa, però cuidem una mica la despesa pública : el que li he parlat dels xofers, el que li he parlat de sots-directors, en alguns llocs jo no veig per què hi ha d'haver governants, governants-cuiners —a més dels cuiners. En fi, jo ja sé que potser des del punt de vista de l'Administració, doncs, aquestes dades que jo dono no tenen massa importància i potser, tot plegat, d'aquests 300 milions de pessetes de despesa de personal que estem parlant aquí, potser sí que només aniríem a fer un estalvi de vint o vint-i-cinc, i no sé si és important o no és important. Joestic en el camp de l'empresa privada i per a mi sí que és important, i per això ho porto aquí, com a aportació meua, com a Diputat, a les tasques de govern del Consell Consultiu, i em sembla que es podrien mirar millor aquestes dades, es podria mirar més bé aquesta despesa pública, i, per consegüent, si s'estalvi alguna cosa al Pressupost General de la Generalitat, ja que tenim tants problemes econòmics, em sembla **que entre tots podríem ajudar-hi**.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. L'Honorable Conseller vol dir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Moltes gràcies. Per continuar aclarint al senyor Diputat els problemes que em planteja.

Ha de tenir present el següent, senyor Diputat : que els nois que estan en aquests centres, si fossin majors d'edat estarien en una presó, eh?; la majoria són delinqüents que han comès actes que, si fossin majors d'edat —majoria d'edat penal, eh?—, si fossin majors de setze anys, estarien tancats a la presó.

Llavors, en aquests centres, s'han substituït les reixes d'una presó per personal. En aquests centres no hi pot haver reixes, sinó que ha de ser amb l'abundància dels educadors, dels psicòlegs, dels pedagogs, amb què se substitueixin els mitjans repressius. La Conselleria ha de complir amb el mandat que li va donar aquest Parlament, amb la Resolució 37.8, d'aquest Parlament, sobre la infància de Catalunya, segons la qual se'ls ha d'educar en la llibertat i mai amb sistemes repressius. Bé, vostè sabrà, doncs, per mantenir aquest clima de llibertat i, al mateix temps, de seguretat en els centres, ja que no hi pot haver mitjans repressius, no hi ha altra manera que una abundància de personal. De tota manera, no malgastem els diners, eh?, no malgastem els diners. El Conseller ha de fer números cada dia perquè li encaixi el pressupost, la despesa que té. Però li

donaré unes dades referents al nostre entorn cultural i geogràfic : a Anglaterra, la *ratio*, en els centres d'aquesta naturalesa està en dos adults per cada menor; a Suïssa estan en un adult per menor, i a Holanda i a Suècia són els mateixos números. Miri si estem lluny, eh?

Senyor Diputat, senyors diputats, tinguin present una cosa : la tasca de reforma de la nostra infància no es pot medir, evidentment, amb criteris de productivitat econòmica; va per uns altres paràmetres.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Diputat.

Pregunta al Consell Executiu

sobre la plaça de cap dels Serveis Territorials de Tarragona del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. La propera pregunta, la cinquena, queda posposada per voluntat manifesta del preguntant i del Conseller. Passem a la sisena pregunta, i la darrera d'aquest Ple, que és la que formula el senyor Ramon Aleu, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President, amb les protestes dels diputats que diuen que ja ha passat l'hora, però, bé, ho farem. (*Rialles.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència vol aclarir que, just en aquest moment, es compliria l'hora, però que no oblidin els senyors diputats que hi ha hagut un moment en el qual la Cambra ha quedat interrompuda, com correspon a la cortesia habitual en aquesta Cambra, i que, per tant, és rigorosa en el compliment del Reglament i, per tant, per això, demana al Diputat que formuli la pregunta.

Moltes gràcies.

El Sr. ALEU : Li agraeixo que m'ho permeti. El motiu d'aquesta pregunta no és cap altre que el procediment que s'ha seguit per al nomenament del Cap de Servei d'Agricultura a Tarragona. L'antic cap de servei es va jubilar i s'havia de buscar un substitut i es va nomenar el senyor Josep Tous, persona contra la qual no tenim res en absolut; em sembla perfecte que hagin fet la tria que hagin volgut, però nosaltres no tenim res personal contra aquest senyor; entenem que aquest és un lloc de lliure designació i que, per tant, la llibertat de triar la persona que vulguin pertany al Conseller, i que no hi entrem, en aquesta qüestió. Per tant, que quedi clar —i volem tenir molt d'interès que quedi clar— que no va res contra la persona.

Precisament el dia que va venir el Secretari General... bé, el Secretari de la Conselleria, a donar possessió al senyor Tous, va coincidir que vam anar a fer-li una visita i vam saludar al senyor Tous com a nou cap de servei. La sorpresa va venir que, posteriorment a aquest nomenament, apareix al *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 21 l'Ordre del 8 de gener de 1987 de convocatòria pública per a la provisió, per lliure designació, de la plaça de Cap dels Serveis Territorials de Tarragona al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. És clar, si més no és una situació estranya.

Des del nostre punt de vista, a més a més, és un procediment que burla la Llei que vam aprovar nosaltres de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat. En qualsevol cas, la qüestió hauria estat aquesta, si no fos que, en una visita que va fer el Conseller allà a Tarragona, comparés el nomenament del

cap de servei com si fos el nomenament que el President de la Generalitat fa dels seus consellers; des del nostre punt de vista no és el mateix. No és el mateix perquè aquest és un lloc de treball de lliure designació, que l'article 47 de la Llei de la Funció Pública designa com s'ha de fer, i s'ha de fer amb una prèvia convocatòria en el *Diari Oficial de la Generalitat* en la qual cal indicar la denominació, el nivell i la situació del lloc, i també els requisits que s'exigeixin per poder-hi optar.

És clar, des del nostre punt de vista, en aquest cas s'ha fet al revés; és a dir, s'ha nomenat i després es basteix l'expedient per justificar aquest nomenament, i entenem que és incorrecte, i per això preguntem al Conseller quin procediment s'ha emprat i esperem la seva resposta per repreguntar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Agraïxo molt l'interès del senyor Diputat en exercir el que és un dels fonaments bàsics perquè la democràcia pugui existir, com és el del control de la legalitat. I jo voldria tranquil·litzar-lo en el sentit que el procediment que hem seguit és absolutament, no ja legal, sinó el normal. I jo li voldria dir que em sembla que el punt de confusió està en la consideració del tipus de nomenament que s'ha fet del senyor Tous.

Efectivament, el 5 de gener, per jubilació —per tant, sense possibilitat de prorrogar-ho—, cessa l'anterior cap dels Serveis Territorials. El 8 de gener, aquest Conseller signa una Ordre, publicada el 21 de gener en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que, d'acord amb el que estableix la Llei 17/85, del 23 de juliol, de la Funció Pública, dona publicitat a la convocatòria d'aquest càrrec, malgrat ser de designació directa per part del Conseller. I en aquest tràmit estem. Però, atès que no hi ha Cap dels Serveis Territorials des del 5 de gener, a Tarragona, el que faig és signar —una cosa, per altra part, habitual— el nomenament en funcions; és a dir, no hi ha nomenat el Cap dels Serveis Territorials de Tarragona, sinó que hi ha un nomenament en funcions sobre el que era —i continua essent— Cap de la Secció de Sanitat Animal dels Serveis Territorials, perquè, si no, ens hauríem trobat amb la paradoxa següent : havent cessat en les seves funcions el 5 de gener l'anterior cap, havent de complir el que estableix la Llei de la Funció Pública, avui, març, des del 5 de gener, resultaria que no tindríem persona responsable dels Serveis Territorials a Tarragona. És evident que això és impossible i, aleshores, utilitzem el que, per altra banda, és habitualíssim en qualsevol administració, que és el nomenament en funcions. Que aquest nomenament en funcions pugui pressuposar que després serà el definitiu? Evidentment ho pot pressuposar vostè com ho pressuposo jo, però això no altera per a res la correcció en la forma amb què s'ha complert amb el que estableix la llei i, per tant, el respecte a tota norma que ens imposa la conducta a seguir en l'àmbit de l'Administració.

Res més, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor...

Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Gràcies, senyor President. Bé, jo tinc aquí davant diaris on el senyor Tous, nomenat interinament Cap

dels Serveis, fa declaracions del que pensa fer, doncs, en sis o set anys. És clar, és una mica il·lògic suposar que el nomenament interí serà en sis o set anys.

Des del nostre punt de vista, aquest procediment no és el normal, és a dir, el normal és que surti la plaça, es nomeni interinament si vostè vol, però que, bé, s'actui amb interinitat, no amb plenitud de facultats, com està actuant el senyor Tous.

De tota manera, jo dono per descomptat que aquest senyor ho serà, que pot ser un bon cap de servei, que no entrem en aquest tema; però que dissenteixo de la seva visió que el procediment emprat i l'actuació posterior sigui la correcta; és a dir, des del nostre punt de vista, ningú tindrà coratge de presentar-se a un concurs que ja és adjudicat d'antuvi.

De tota manera, i atès que això surt el dia 21, i els quinze dies hàbils i el mes màxim ja deu ser a punt de sortir, suposo que, com que el termini que es donava vostè mateix era que la resolució era dins el termini màxim d'un mes a partir de la data límit de presentació, estem al límit, suposo que és una situació temporal que podran resoldre fàcilment.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

No sé si l'Honorable Conseller vol afegir-hi alguna cosa? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*) : Només per precisar, res, telegràficament dos aspectes : primera que, efectivament, el senyor Tous deu ser molt optimista si fa plans a sis o set anys, això tant si té la plaça interina com definitiva, perquè tots els caps de servei territorial —com vostè bé ha dit abans i és així— són de designació directa del Conseller, i aquest Conseller està convençut que sis o set anys no dura. Per tant, els que ell ha nomenat ho tenen també penjat.

Segona qüestió : és un fet públic i notori que el senyor Tous ara és interí, perquè s'ha complert amb el procediment administratiu, i després, la meua intenció —això, no ho he ocultat mai—..., serà nomenat amb totes les condicions el cap definitiu.

Tercera : el que això hagi frenat la intenció de cap persona a presentar-se és dubtós. Per una raó : una cosa és que el càrrec, la provisió d'aquest càrrec, l'anunci que s'ha de proveir es faci pública; però no hi ha cap concurs, de fet, perquè és un càrrec de designació directa —és un càrrec de designació directa—, i li prego que llegèixi l'article primer de l'Ordre del Departament d'Agricultura : «Es convoca la provisió de la plaça de Cap dels Serveis Territorials de Tarragona al Departament d'Agricultura, pel sistema de lliure designació», que és el que s'hi escau. No hi ha cap concurs que s'hagi de subjectar, que pugui implicar discriminació.

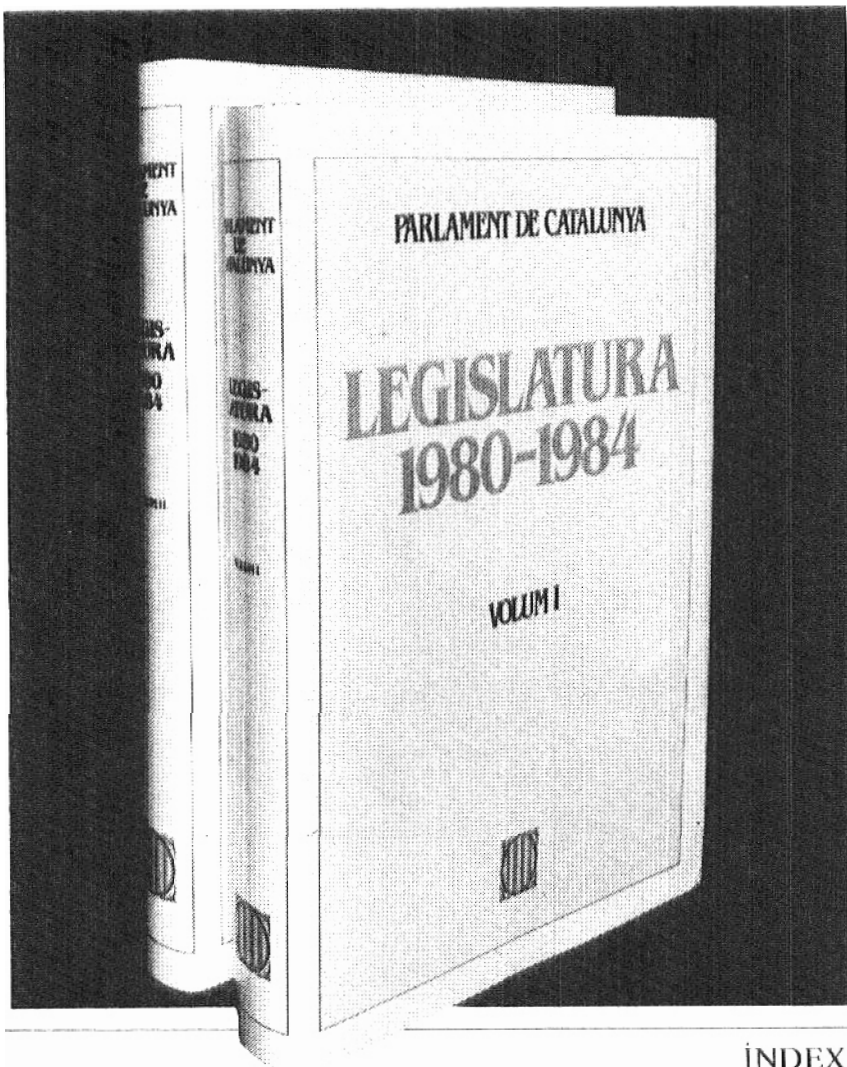
Jo crec que, en aquest tema, amb els elements que li he donat, queda definitivament clar que no hi havia cap intenció de vulnerar, ni s'ha vulnerat, des de cap punt de vista, el funcionament correcte, des del punt de vista del que havia de complir l'Administració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor. Havent estat acomplerta l'hora reglamentària i una mica més, aquesta Presidència aixeca la sessió.

(Són dos quarts de tres de la tarda.)

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIÓ LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Lleis aprovades
- c) Projectes i Proposicions de Llei retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIÓ D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al {
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona